

3. havalimanı işçileri serbest bırakılsın!

3. havalimanı işçileri emekleri, onurları ve gelecekleri için verdikleri mücadele sonucunda sermaye devletinin saldırısı ile karşı karşıya kaldı. Gelinen yerde de 19 işçi adli kontrol ile "serbest bırakılırken" 24 işçi tutuklandı.

Yüzlerce işçiyi işkenceyle gözaltına almak, onlar-casını tutuklamak... Tüm bunlar açıkça gösteriyor ki, içeride ve dışarıda hem siyasal hem de ekonomik kriz, çözümsüzlük yaratıyor. Açmazları, inşaat şantiyesini

askerle basmaya kadar varıyor!

"Ölseniz de 29 Ekim'de havalimanı açılacak" sözü, emrin nereden geldiğinin bir itirafıdır. Burjuvazinin demir yumruğu rolünü üstlenen Erdoğan yönetimi, yaşanan olaylara sınıfsal bir kin ile yaklaşıyor.

İşçilerin, emekçilerin, annelerin, ailelerin, öğrencilerin, öğretmenlerin ve daha nicelerinin eylemine yönelik tutum, sermaye devletinin önümüzdeki süreçte nasıl davranacağını göstergesidir.

s.9

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 35
21 Eylül 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Sermaye iktidarını zorbalık da kurtaramayacak!

3

Sermaye sınıfı aynı zamanda öfke krizinde!

İçinde bulunduğumuz kriz koşullarında sermaye sınıfı ve AKP olası tehlikeleri gördüğünden işçi sınıfına karşı öfke nöbetleri geçirmektedir.

6

İdlib mutabakatı: Cihatçı çetelere hamilik

17 Eylül'de Soçi'de varılan mutabakat, Türk sermaye devletinin cihatçı çeteler içinde tuttuğu yeri bir kez daha gündeme getirdi.

18

Eğitimde dinsel gericiliğin karanlığı

İktidara geldiği günden bu yana AKP'nin temel gündemlerinden ve temel saldırı hedeflerinden olan eğitim, en fazla çürütülen alanlardan biri haline geldi.

Onlar partimizin özü ve özetidirler - H. Fırat

s.12

Zor dönemlere inat serpilip gelişen bir orman olacağız!

s.14

Sermaye iktidarını zorbalık da kurtaramayacak!

Bir süredir çok yönlü açmaz içinde debelenen dinci-faşist iktidar, gelinen yerde bu açmazların sonuçlarını yaşama-ya başladı. Ekonomiyle iç ve dış politikadaki açmazlar, somut olgular üzerinden daha fazla hissedilir bir hâl aldı. Henüz başlangıç aşamasında olduğu ifade edilen ekonomik krizin yarattığı tablo, İdlib üzerinden yaşanan gelişmelerin yarattığı ağırlık, içeride ise toplumu baskı ve zorbalıkla zapturapt altına alma dışında bir seçeneğin kalmamış olması, gerici iktidar payına tam bir sıkışmışlığın ifadesi oldu.

Ekonomik kriz, bugün tehditte öteye geçerek gündelik yaşamda kendisini tüm yakıcılığıyla göstermeye başladı. Özellikle işçi ve emekçiler, yaşamın her alanında krizin etkilerini somut olarak görüyor. Zira patronlar krizi fırsata çevirmeye çalışırken, işçi ve emekçiler işten atılmalar ve zamlarla boğuşuyor. Ödemeleri için emekçilerin karşısına çıkarılacak faturanın giderek ağırlaşaacağı da aşikar.

Bu gerçekliğe ve Türkiye burjuvazisinin açık itiraflarına karşın, AKP iktidarı krizi demagoji ve manipülasyonla yönetme çabası dışında bir "hüner" sergileyemiyor henüz. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere, tüm AKP şefleri "ülkede ekonomik kriz yaşanmadığı" yönünde açıklamalar yapıyor, türlü demagojilerle de bugünkü tablonun sorumluluğunu başkalarına yüklemeye çalışıyor.

Kriz yönetimindeki bu sıkışmışlık, esasında çözüm konusundaki zorlanmanın göstergesi sayılabilir. AKP'nin krizin etkilerini hafifletmek için atacağı her adım, beraberinde kendisi için olumsuz sonuçlar doğurma riskini de barındırıyor.

IMF'nin kapısını çalma seçeneğinin ekonomik ve siyasi olarak bazı ek sonuçlar da yaratacağı biliniyor. Öte yandan, Türkiye burjuvazisinin ısrarla beklediği "yapısal reformların" gündeme alınması ve dahası hayata geçirilmeye başlanması, ortaya çıkaracağı sonuçlar bakımından AKP için ciddi bir tehlikeye işaret ediyor. Öyle ki, önemli bir bölümünü din ve milliyetçilik istismarıyla etkisi altına aldığı emekçi kitleleri, söz konusu reformların sonuçları olarak yaşanacak bir açlıkla imtihana sokmak, burada sosyal bir çatlamaya zemin oluşturma tehdidi anlamına da geliyor. Halihazırda ülkenin yarısı farklı nedenlerle de olsa AKP iktidarından hoşnutsuzluk duyarken, en önemli gücü olarak atfedilen kitle desteğinde kayıplar anlamına gelmekte.

Böylesi çok yönlü açmazlar içinde debelenen siyasal iktidarın dinci-şoven manipülasyonlarına, sistematik ve olağan hale getirilmiş baskı ve zorbalık eşlik ediyor. Her türlü memnuniyetsizlik ifadesi, hiçbir yasa, kural ya da değer tanınmadan, devlet eliyle hayata geçirilen zorbalıkla ezilmek isteniyor. Hak aramanın ya da tepkiyi dile getirmenin giderek ağırlaşan sorunlarla birlikte kitlesel öfke patlamalarına dönüşmesinin önüne geçilmeye çalışılıyor.

Son haftalarda Cumartesi Anneleri'ne yönelik saldırılarla bir kez daha ülkede temel gündemlerden biri haline gelen polis terörünün, en insani taleplerini dile getiren 3. havalimanı işçilerine karşı yeni bir boyuta taşınması, işçilerin tutuklanmasıyla yargı terörünün de eklenme-

si, bu çabanın en güncel göstergesidir.

Sermayenin demir yumruğu olma-ya çalışan Erdoğan iktidarı ne yaparsa yapsın, etkileri giderek artacak olan kriz dönemini kolay atlatabilecektir. Siyasi iktidarın tüm inkarına rağmen, kriz söylemleri fabrikalarda bizzat patronlar tarafından dile getirilmekte ve işçilerin karşısına işten atılma, ücretlerin ödenmemesi ya da çalışma koşullarının ağırlaşması olarak çıkmaktadır. Krizin henüz ilk sonuçları sayılabilecek bu durum, fabrikalarda tepkiyi de mayalamaktadır. Öyle ki, giderek ağırlaşacak fatura karşısında bu tepkinin eyleme dönüşmesi kaçınılmazdır.

Elbette, krizin yaratacağı sonuçlar, işçi sınıfının öfkesinin 'kendiliğinden biçimde eyleme döküleceği' gibi kesin bir yargıya ulaşmaz. Özellikle siyasal gericiliğin etkisi, işçi sınıfı üzerine ağır bir prangadır ve hareketini engellediği gibi sınıfı giderek çürüten bir nitelik de taşımaktadır. Buna karşın yapılması gereken, krizin ve işçilere çıkardığı faturanın gerçek sorumlularıyla onların siyasal düzenini anlatabilmektir.

Son olarak, 3. havalimanı işçilerinin direnişinin gösterdiği gibi, sermaye iktidarı işçi sınıfının her türlü eyleminin karşısına çıplak bir zor ve karalama saldırılarıyla çıkacaktır. Yaşadığı çok yönlü açmaz içinde yapabileceği başka bir şey kalmamıştır. Fakat işçi sınıfı ve emekçilerin tepkisi eyleme dönüşünce hiçbir baskı ve zorbalığın kâr etmeyeceği de açıktır. Sermaye iktidarı bugüne kadar ektiği rüzgarı fırtına olarak biçmeye mahkumdur.

3. havalimanı işçilerinin direnişinin gösterdiği gibi, sermaye iktidarı işçi sınıfının her türlü eyleminin karşısına çıplak bir zor ve karalama saldırılarıyla çıkacaktır. Yaşadığı çok yönlü açmaz içinde yapabileceği başka bir şey kalmamıştır. Fakat işçi sınıfı ve emekçilerin tepkisi eyleme dönüşünce hiçbir baskı ve zorbalığın kâr etmeyeceği de açıktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/35 * 21 Eylül 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Sermaye sınıfı aynı zamanda öfke krizinde!

Sermaye devletinin ve dümenindeki AKP iktidarının yarattığı krizin ağırlığı gün geçtikçe etkisini arttırıyor. Tüketim maddelerine yapılan zamlar, artan işsizlik ile işçi ve emekçilerin yaşamı daha da zorlaştırılıyor. İşten atmalar ve ücretsiz izinler dışında da sermayenin saldırıları, hak gaspları devam ediyor.

Her kriz döneminde olduğu gibi olağan zamanlarda cüret edemeyecekleri saldırıları hayata geçiriyorlar. İzmir Tüpraş'ta olduğu gibi işçilerin kazanılmış hakları olan vardiya sistemini değiştirmeye cüret ederken, yine Mercedes'te işçilerin sosyal haklarına yönelik saldırıya girişebilmektedirler. Mercedes'in Aksaray'da bulunan kamyon fabrikası ile İstanbul Esenyurt'ta kurulu otobüs fabrikasında, her yılbaşında işçilere verilen yarım altının, 2019 ve sonraki yıl için verilmeyeceği açıklanmıştı. Ayrıca yılda iki kez verilen gıda yardımının bire düşürüleceği söylenmişti.

Tüpraş rafinerisinde çalışan petrokimya işçilerinin önce İzmir'de daha sonra diğer rafinerilerde yaptıkları eylemler bu hak gaspını kolay kolay hayata geçiremeyeceğini Koç Holding'e gösterdi. Mer-

cedes'te ise patronun kriz gerekçesiyle kazanılmış hakları gasp etme girişimi işçilerin yaptığı eylemlerle püskürtüldü.

Hak gasplarına karşı işçilerin sergilediği eylemlerden bahsederken, kuşkusuz 3. havalimanı işçilerinin eylemi de ayrı bir yerde duruyor. Avrupa işçi sınıfının 200 küsur yıl önce yaşadıkları kölelik koşullarında çalışan inşaat işçilerinin artık yeter diyerek sergiledikleri direniş hem sermayeyi hem de AKP'yi fazlasıyla korkutmuş bulunuyor. Erdoğan AKP'si için toplumsal eylemlerden korkunun şifresi olan "Gezi" bu vesileyle yeniden gündeme getirildi. İnşaat işçileri sermaye sınıfı ve AKP için işçi sınıfının ne kadar korkulması gerektiğini göstermiş oldu.

Elbette parça parça süren başka işçi direnişleri de içinde bulunduğumuz kriz koşullarının bir başka önemli gerçeğidir. Kadın işçilerin önce çıktığı Flormar direnişi umudu canlı kılmaktadır. Cargill, Süperpak vb. işçi direnişleri de bu süreçte oldukça önemlidir. Kuşkusuz böylesi işçi direnişlerinin artması muhtemeldir. İşçi sınıfına yönelik yaşanacak yeni hak gaspları, işten atmalar artan hayat pahalılığı ile birleşince eylemli bir tepkiye

neden olması fazlasıyla olasıdır.

Sermaye sınıfı hak gasplarını hayata geçirmek için her türlü baskı aygıtını devreye sokacağını havalimanı işçilerinin direnişi vesilesiyle gösterdi. Sınıfı içeriden bölmek, hançerlemek için tüm zehrini kusabileceğini bir kez daha ispatladı. Tüm bunlar süregelen işçi direnişlerini daha önemli hale getirirken, yaşanacak yeni direnişleri açığa çıkaracak bir yaklaşımı da zorunlu kılıyor. Sermaye sınıfının gözü hem hak gaspları için hem de olası bir direnişi bastırmak için işçi sınıfının üzerindedir.

İçinde bulunduğumuz kriz koşullarında sermaye sınıfı ve AKP olası tehlikeleri gördüğünden işçi sınıfına karşı öfke nöbetleri geçirmektedir. Ancak gelecek güzel günler beklentisi olan tüm toplumsal kesimlerin dikkati de işçi sınıfı üzerinde yoğunlaşmış durumdadır. Bilinmektedir ki işçi sınıfının kendisine yönelik saldırıları püskürtebilmesi, sömürsüz yarınlara dair olan özlemleri de büyütecektir. Bu durumda yapılması gereken sınıfı örgütlemek için daha dikkatli olmak, sınıf mevzilerine yoğunlaşmaktır.

Tahliye olan avukatlar yeniden tutuklandı

Devrimci avukatlık faaliyetleri nedeniyle 1 yıldır tutuklu olan HHB ve ÇHD'li avukatlar, 10-14 Eylül tarihlerinde görülen ilk duruşmada tahliye edilmişken, üzerinden 24 saat geçmeden tahliye kararı veren İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından haklarında yeniden tutuklama kararı çıkarıldı.

Tahliye edilen 17 avuktardan 12'si hakkında yeniden tutuklama kararı verilirken 15 Eylül akşamı gözaltına alınan avukatlardan Aycan Çiçek, Aytaç Ünsal, Engin Gökoğlu, Ahmet Mandacı ve Behiç Aşçı ertesi gün Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'ne getirilerek tutuklandılar.

Kararı protesto eden avukatlar adliye koridorunda oturma eylemi yaparak slogan atarken polis tarafından işkenceyle sürüklenerek götürüldüler.

Öte yandan adliyeye gelen Av. Selçuk Kozağaçlı, bir mahkeme kararına uymadığını, karşılarında da bir mahkeme kararı olmadığını belirtti. Kozağaçlı şunları söyledi: *"Devrimci avukatlar böyle ucuz tutuklama kararlarıyla yıldırılamaz. Kendi utanç ve korkularıyla yüzleşsinler diye geldim. Bu utanç ve korku onlara yeter. Bu utanç ve korkuyla yaşasınlar diye buradayım. Yüzleşecekler birazdan, yüzleşsinler. Tutsaklık devrimci avukatları faaliyetlerinden vazgeçiremez asla."*

Kozağaçlı 17 Eylül günü mahkemeye çıkarıldı. İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı'nın rapor aldığı yargılamaya 26. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı başkanlık etti. Duruşma öncesi üç avukat sınırı getirilmesine tepki gösteren avukatlar müdafii olarak değil izleyici olarak salondaki yerini aldı.

Mahkemenin peşinen tutuklama üzerine kurulduğunu anlatmaya çalışan Kozağaçlı'ya savunma fırsatı dahi verilmezken savcı da hızlı bir şekilde mütalaasını verdi. 10 dakikalık göstermelik yargılama ile Kozağaçlı tekrar tutuklandı.

Hayatın Sesi TV yöneticilerine 3 yıl 9'ar ay hapis

Kanun hükmünde kararname (KHK) ile kapatılan Hayatın Sesi televizyonu yöneticileri Mustafa Kara, İsmail Gökhan Bayram ve Gökhan Çetin hakkında 3'er yıl 9'ar ay hapis cezası verildi.

Aynı anda İŞİD, TAK ve PKK propagandası gerekçesiyle açılan davanın 19 Eylül'de görülen karar duruşmasında savcı, televizyonun sahipleri Kara ve Bayram ile Genel ve Sorumlu Müdürü Çetin'in

"zincirleme şekilde örgüt propagandası" suçunu işledikleri iddiasıyla 12 yıl hapislerini istemişti.

19 Eylül'deki duruşmada avukatların savunmalarının ardından kararını açıklayan mahkeme heyeti, önce 2 yıl hapis cezası ardından suçun basın yoluyla işlendiği gerekçesiyle artırımı yaparak 3 yıl hapis cezası verdi. "Zincirleme" olarak propaganda yapıldığı gerekçesiyle ceza-

da yine artırımı yapılarak 4,5 yıla çıkarılan ceza iyi hal indirimi ile 3 yıl 9'ar ay hapis cezasına indirildi.

Oy çokluğuyla alınan karara itiraz eden hakim ise suçlamaya konu olan her bir yayın için ayrı ceza verilmesini ve kararın 4 kez uygulanmasını istedi.

Kara, Bayram ve Çetin'in avukatları karara itiraz edeceklerini belirttiler.

Kriz gerçeği 'teğet geçen' açıklamalarla örtülemez!

"Kriz bize uğramayacak", "Kriz teğet geçecek", "Kriz bizi vurmayacak"... Bu cümleler cumhurbaşkanının, bakanların-özellikle hazine ve maliye bakanının- ağzından düşüyor. Her gün yeni zamlarla karşılaşan, pahalılaştan hayat karşısında çoğunluğu açlık sınırının altında asgari ücret alan işçi ve emekçileri herhangi bir sorun olmadığına inandırma çabası bu. Gerçekliği manipüle etmekte yıllardır başarılılar. Ama ortada bir de hayat ve akan ekonomi var. Yaptıkları birçok konuşma, açık veya örtülü biçimde ekonomik krizin tehdidi ve sonuçları üzerine kalam etmek zorunda bırakıyor.

Sermaye sınıfı bizzat yaptığı açıklamalarda devlet erkanından daha açık davranıyor. Sorunların bir an önce çözülmesini istiyor. Çözülmesi istenen sorun önce tariflenir elbette. TÜSİAD, MÜSİAD ve şirket yönetimleri krizi atlatabilmek için önlemlerin daha programlı olması, AB kriterlerine gelinmesi, uluslararası ilişkilerin düzelmesi gerekliliğini her fırsatta vurguluyorlar.

Üretim planlamasının sorunlu olduğunu ifade eden MÜSİAD başkanı Abdurrahman Kaan, ithalatta bağımlılığın arttığını vurguladı ve "Bu süreçte üretimdeki planlama yeterli yapılmadığından uygun fiyatlı görüldüğünden ithalat ağırlıklı mal alımına gidildi. Üçüncü havalimanı gibi büyük yatırımlarda kullandığımız ekipmanları bile ithal ürünlerden seçtik" diyerek durumu tarifledi. Türkiye'deki krizin temel nedenini döviz açığı olarak tarifleyen MÜSİAD başkanı, Türkiye ekonomisinin borca dayalı büyüdüğünü, ekonomideki normalleşmenin en iyi ihtimalle 6 ila 8 ay arasında gerçekleşebileceğini ifade etti.

TÜSİAD heyeti Tayyip Erdoğan ve Berat Albayrak ile 1 saat 15 dakikalık bir görüşme düzenledi. Bu görüşmeden

Sermaye sınıfı krizi en az zararla atlatacak için işçi ve emekçilere en büyük darboğazı yaşatır. Gerçeklere teğet geçen açıklamalarla uyutmak, saray safahatından vazgeçmeden yaşamı devam ettirmek, işçi ve emekçilere kemer sıktırmak devletin davranış biçimidir.

sonra da Erdoğan'ın yardımcısı Fuat Oktay ile bir görüşme yapıldı. TÜSİAD adına basına yapılan açıklamada görüşmenin gerekçesi, "Türkiye ekonomisinin içinden geçmekte olduğu zorlu dönemde, mali politikalar, bütçe, kur istikrarı, enflasyon, istihdam, cari açık ve yatırım ortamı ile AB ile ilişkiler konularında ayrıntılı görüş alışverişi" olarak ifade edildi.

TÜSİAD kendi cephesinden, devletin gerdiği ilişkileri yumuşatmak istiyor. TÜSİAD, Alman sermayedarlarını Türkiye'ye görüşmeye davet etti. Alman sermaye örgütlerinden BDI'dan gelen bir heyet ile yapılan görüşmede ticari ilişkileri geliştirme üzerine konuşulurken, Türkiye-AB

ilişkileri de başta gelen toplantı gündemlerindendi.

Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu (TESK) 20. Olağan Konferansı'nda konuşma yapan Tayyip Erdoğan, bir yandan belirlediği faiz oranı nedeniyle Merkez Bankası'na saldırdı, bir yandan da dövizin yarattığı sonuçlara karşı yeni adımlar atılacağını ifade etti. Konuşmasında krizin etkilerini ortaya koyan ifadelerinden biri, "Şu an durum bunu gerektiriyor" diyerek ihalesi yapılmış ama başlamamış tüm projelerin askıya alınacağını ve kamu personeli alımında kısıtlamaya gidileceğini duyurmasıydı.

Emperyalizme bağımlılığı, uluslararası

sı şirketlerin ülkede varlığına muhtaçlığı, dış borçlarla çözüm üretmesi ile Türkiye ekonomisinin durumu ortada. Krizin işçi ve emekçilere yansımaları gerçek dışı cümlelerle örtmeye, bilinçleri bulandırarak sorunun nedenlerini görünmez kılmaya çalışan sermaye devleti, krizin etkilerini azaltmak, ülkedeki sermaye yatırımlarını kaçırmamak ve arttırmak için büyük bir seferberlik halinde. Sermayenin sözcüleri krizin kendilerini teğet geçeceğini söylüyorsa, bizim bundan, işçi ve emekçilere nasıl bir hak gaspı ve saldırganlıkla davranacaklarını da anlamamız gerekir.

Sermaye sınıfı krizi en az zararla atlatacak için işçi ve emekçilere en büyük darboğazı yaşatır. Gerçeklere teğet geçen açıklamalarla uyutmak, saray safahatından vazgeçmeden yaşamı devam ettirmek, işçi ve emekçilere kemer sıktırmak devletin davranış biçimidir. Bunun için işçi ve emekçiler krizin bedelini ödemeyi reddetmeli, düşük ücretlere, hak gasplarına, her şeye gelen zamlara, hayat pahalılığına karşı örgütlü bir güce dönüşmeli ve bu gücün sesi yükseltilmelidir.

Z. İNANÇ

Hazine yüzde 25 faizle borç aldı

Hazine ve Maliye Bakanlığı 19 Eylül günü düzenlediği tahvil ihalesi ile sermayedarlardan 2 milyar 206.6 milyon lira borç aldı.

İhalede 12 ay (364 gün) vadeli, kuponsuz devlet tahvilinin ilk ihracı yapıldı.

İhalede ortalama basit faiz ve bileşik faiz yüzde 25.05 oldu. Yani Hazine yüzde 25'lik bir faizle borç almış oldu.

Nominal teklifin 1 milyar 552 milyon lira olduğu ihalede, nominal satış 702 milyon lira, net satış 561.4 milyon lira olarak gerçekleşti.

İhalede kamu kuruluşlarından gelen 840 milyon liralık teklifin tamamının karşılandığı belirtildi.

3 milyar 501 milyon liralık teklif alınırken 805.2 milyon liralık satış yapıldı.

Böylece Hazine piyasaya 2 milyar 206.6 milyon TL borçlandı.

Açık büyüyor, zamlar artıyor, Erdoğan "Kriz yok" diyor

Türkiye ekonomisinin krizi her geçen gün yeni bir biçimde kendisini ortaya koyarken, bütçe açıkları, zamlar, işten atmalar işçi ve emekçileri vurmaya devam ediyor. Kriz yaşamın her alanında iyice hissedilirken Erdoğan "Kriz kriz yok" dedi.

KRİZ TEMMUZ'DA DA CARİ AÇIĞA YANSIDI

Krizin etkisiyle dış ticarete ve özellikle ithalatta Temmuz ayında kaydedilen düşüşler cari işlemler dengesine de yansdı. Finans işlemlerinde doğrudan yatırımlardaki azalma eğilimi sürerken, 'sıcak para'da yine net çıkış gerçekleşti. Temmuz ayında 3 milyar dolara yakın kaynağı belirsiz para girişi gözlemlendi.

Merkez Bankası, Temmuz ayı ödemeler dengesi istatistiklerini açıkladı. Büyük dış ticaret açıklarının etkisiyle rekorlar kıran cari açık, Temmuz ayında önceki yılın aynı dönemine kıyasla 3 milyar dolara yakın azalarak 1 milyar 751 milyon dolar oldu. 58 milyon doları aşarak rekor kıran 12 aylık cari açık da 54 milyar 560 milyon dolara ulaştı.

SERMAYE GİRİŞİNDE DÜŞÜŞ

Ödemeler dengesinin finans hesabı bölümünde ise 'sıcak para' tabir edilen portföy yatırımlar kalemindeki net çıkış göze çarptı. Portföy yatırımlarda 279 milyon dolarlık net çıkış gözlemlendi. Doğrudan yatırımlardan kaynaklı net giriş de 707 milyon dolarla geçen aya göre azaldı.

12 aylık sermaye girişlerinde hem doğrudan yatırımlar hem de portföy yatırımlarında azalma eğilimi devam etti. 12 aylık net doğrudan yatırımlar geçen yılın

aynı ayına kıyasla 2 milyar 300 milyon dolar düşerek 7 milyar 235 milyon dolar oldu. Portföy yatırımları da 8 milyar 408 milyon dolar azalarak 6 milyar 51 milyon dolara düştü.

Temmuz ayında Merkez Bankası rezervleri 2 milyar 424 milyon dolar artarken, "net hata ve noksan" adı altında kaynağı belirsiz para girişi 2 milyar 983 milyon dolar oldu.

SİMİT, FUEL OİL, GAZ YAĞI, KALORİFER YAKITINA ZAM

İstanbul'da simit, poğaça, açma fiyatına zam geldi. Daha önce 1.50 TL'den satılan simidin fiyatı 1.75 TL'ye çıkarıldı.

İstanbul Simitçiler Odası Başkanı Ali Yücel, zamma gerekçe olarak hammaddeye gelen zamları gösterdi. 60 TL olan unun fiyatının 100 TL'ye çıktığını belirtti. Susam fiyatının ise 9 TL'den 18 TL'ye çık-

tığını belirtti.

Normal şartlarda simit fiyatının 2 TL olması gerektiğini ancak kendilerinin gerçek zammı uygulamadıklarını savundu.

Enerji Petrol Gaz İkmal İstasyonları İşveren Sendikası (EPGİS) yaptığı açıklamada fuel oil, gaz yağı, kalorifer yakıtı ve yüksek kükürlü fuel oile zam geleceğini duyurdu.

EPGİS'in açıklamasında fuel oil ve yüksek kükürlü fuel oile 11, gaz yağına 15, kalorifer yakıtına ise 13 kuruş zam geldiği belirtildi.

Zammın 19 Eylül itibarıyla yürürlüğe girdiği belirtildi.

ERDOĞAN YİNE "KRİZ YOK" DEMAGOJİSİNE BAŞVURDU

Erdoğan her gün gelen zamlara, enflasyonun yüzde 18'lere dayanmasına,

işsizliğin-yoksulluğun artmasına karşın bütün ekonomik verilerin ortaya koyduğu kriz gerçekliğini yine tersyüz etmeye çalışıyor.

Kısa süre önce Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu'nun (TESK) 20. Olağan Genel Kurulu Toplantısı'nda yaptığı konuşmada yapımına başlamamış projelerin askıya alındığını duyurarak kriz itirafı yapan Erdoğan yine çark etti.

Kaçak sarayda 19 Eylül'de düzenlenen "Gaziler Günü" etkinliğinde konuşan Erdoğan, "Şimdi ihya dönemini yaşıyoruz" derken "Kriz, miriz sakın inanmayın bunlar manipülasyondur. Güçlenerek geleceğe yürüyoruz" demagojisinde bulundu.

AVM'lerde döviz bazında kira düzenlemesine de bundan sonra izin verilmeyeceğini söyleyen Erdoğan, 15 Temmuz ve "terör" demagojisi ile konuşmasını sürdürdü.

Sınıf devrimcilerinden krize karşı mücadele çağırısı

Sınıf devrimcileri yürüttükleri faaliyetlerle kapitalizmin yarattığı krize karşı işçileri mücadeleye çağırırdı.

Yansımaları artan ekonomik kriz **Trakya**'da da tüm açıklığı ile yaşanıyor. Bölgede tüm fabrikalarda işten çıkarmalar, işten çıkarılan işçilerin iş yükünün diğer işçilere yıkılması, ya da işçilerin düşük ücretlere ve köleliğe razı edilmesi durumları yaşanmakta.

Çorlu, Çerkezköy ve Kapaklı'da BDSP imzalı stickerlar ve bildiriler işçi duraklarında ve mahallelerinde yoğun olarak kullanılarak işçilerle sohbetler edildi.

Aynı bölgede "Krizin bedelini patronlar ödesin!" şiarlı DEV TEKSTİL bültenleri tekstil işçilerine ulaştırıldı. Aynı zamanda MİB ve DEV TEKSTİL imzalı duvar gazeteleri kullanıldı. Petrokimya İşçileri Birliği ve TOMİS de kriz gündemi üzerinden işçi ve emekçilere seslendi.

Tuzla'nın pek çok mahallesinde sabbah işçi servis güzergahlarında, mesai dönüşü emekçi semtlerindeki kahvelerde, pazar alanlarında gerçekleştirilen

bildiri dağıtımlarıyla işçi ve emekçilerle, gençlerle buluşuldu. Sermaye açısından sürekli fırsata çevrilen krize karşı toplu olarak karşı çıkılması ve faturayı patronlara ödetme çağırısı yapıldı. Faaliyette üçüncü havalimanı işçilerinin direnişine sahip çıkma ve saldırıları boşa çıkarmanın önemine değinildi.

BDSP **Bursa**'da gerçekleştirdiği faaliyetlerle "krizin faturasını patronlar ödesin!" diyor. Bu kapsamda BDSP'nin

bildirileri dağıtılırken, işçi ve emekçilerin taleplerinin yer aldığı stickerlar da yaygın olarak kullanılıyor. Bildiriler servis güzergahında ve emekçi mahallelerinde kullanıldı. Stickerlar da yine işçi servis güzergahlarında, mahallelerde ve kent merkezlerinde kullanıldı. Metal İşçileri Birliği ve Tekstil İşçileri Birliği'nin de Bursa'da işçileri uyaran çalışmaları sürüyor.

Ege İşçi Birliği kriz gündemli afişleri Buca, Gazimir, Konak, Alsancak, Bayraklı, Çiğli, Güzeltepe, Harmandalı, Menemen ve Aliğa'da yaptı.

İdlib mutabakatı: Cihatçı çetelere hamilik

Suriye savaşının son halkası olarak tanımlanan İdlib meselesine ilişkin Türkiye ve Rusya'nın 17 Eylül'de Soçi'de vardığı mutabakat, Türk sermaye devletinin cihatçı çeteler içinde tuttuğu yeri bir kez daha gündeme getirdi.

AKP şefleri bizzat kurup, eğitip, besleyip, silahlandırdığı çeteleri buradaki savaşta etkin bir konum kazanmak için uzun zamandır kullanırken yapılan yeni mutabakat, bu durumun bir kez daha uluslararası planda teyit edilmesi anlamına geliyor. Ancak AKP'nin yakın zamanda kendisinin de "terör örgütü" listesine soktuğu cihatçı çetelerin tamamını nasıl kontrol edeceği ise ayrı bir tartışma. Zira genel kanaat Erdoğan'ın eline bırakılan bu bombanın kendisini vuracağı yönünde.

Nitekim "sivilleri koruma" edasında ki Erdoğan; Doğu Halep, Doğu Guta ve Dera-Kuneytra'da denetimindeki çeteleri "buldukları yerde kalmaları ve müzakere sürecinde etkilerini korumaları" üzerinden çatışmasızlık sürecine sokmuş, ama sonuç tasfiye olmuştu.

ANLAŞMA NİHAİ SONU SADECE BİRAZ DAHA İLERİ BİR ZAMANA ERTELİYOR

Erdoğan ve şürekası, Suriye'deki son dayanak noktaları olan İdlib'in Suriye-Rusya tarafından cihatçı çetelerden temizlenmesinin kendilerini bölgede tamamen etkisiz konuma düşüreceğini biliyorlar. Bunun için de bu saldırıyı engellemek amacıyla ABD ve AB emperyalistlerinin "sivil katliamı olur" çığırkan-

lığına katılmanın yanı sıra Rusya ile bir müzakere sürecine girdiler. Erdoğan ve şürekasının histerisini de kullanan Rusya, İdlib'deki cihatçı çeteleri onlara havale ederek istediği hedefe çatışmasız bir şekilde ulaşmayı amaçlıyor.

Sonuç olarak, silahlardan arındırılmış 15-20 kilometrelik bir alana cihatçıların silahlarını terk ederek geri çekilmesi tam da Rusya'nın istediği bir durumdu. İdlib'in yüzde 60'ından fazlasını kontrol eden ve kesinlikle silah bırakmayacağı belirtilen Heyet Tahrir Şam (HTŞ) ve benzeri çetelerin tahliyesinin ise pek de kolay olmayacağı görülüyor.

Bu arada mutabakat, Suriye ordusunun bölgeyi tamamen kontrolüne alacak son hamleyi yapmasını bir süreliğine ertelemekten başka bir anlam taşımıyor. Ayrıca işler istenmedik bir seyirde ilerlediği oranda Suriye'nin atağa geçmesini engelleyecek bir madde de mutabakatta yer almıyor.

ERDOĞAN'IN PYD/YPG SALDIRGANLIĞI SÜRÜYOR

Erdoğan hâlâ asıl tehlikeli olan örgütlerin İdlib'dekilerden çok Fırat'ın doğusundaki PYD ve YPG olduğunu tekerlerken, Stêrk TV'de bir programa katılan PKK Yürütme Komitesi Üyesi Murat Karayılan da bugüne kadar Moskova ile görüşmelerde Erdoğan'ın taleplerini şu şekilde ortaya koydu:

* Kürtler ile Suriye rejimi arasında gelişen diyalogun kesilmesi istendi.

* Tıl Rifat ve Tıl Rifat'ın etrafında ha-

len YPG'nin olduğunu dolayısıyla oraya operasyon yapmak için imkan sağlanmasını istedi.

* Minbic'i alma talepleri var.

* 'Eğer bu konularda destek sağlarsanız biz de El Nusra'yı İdlib'ten çıkarabiliriz, sizler de Cerablus, Bab, Efrîn, Ezaz oralara yerleşirsiniz, o zaman İdlib meselesini barışçıl bir şekilde çözebiliriz' deniliyor. Yani Rusya'ya sen İdlib'de çatışma, öte yandan Tıl Rifat'a ve Kürtlere karşı savaşmama imkan sağla' diyor.

ANLAŞMA MADDELERİ:

- 15 Ekim'e kadar silahlı gruplar ile hükümet güçlerinin kontrol ettiği alanların arasında silahlardan arındırılmış bir bölge oluşturulacak.

- 10 Ekim itibarıyla 15-20 km derinliğindeki bu alanda bulunan tank, roket ve havan topu gibi ağır silahlar çekilmiş olacak.

- Muhalifler buldukları yerlerde kalacak. Ancak Nusra Cephesi (Heyet Tahrir el Şam-HTŞ) dahil bütün radikal gruplar bu alandan tasfiye edilecek.

- Silahsızlandırılmış bölge sınırlarının iki tarafında Rus askeri polisi ile Türk askerleri devriye gezecek.

- TSK'nın İdlib'i çeviren 12 gözlem noktası tahkim edilecek.

- Yeni yıla kadar Halep-Hama ve Halep-Lazkiye yolu açılacak.

- Rusya, İdlib çatışmasızlık bölgesine saldırılmayacağını temin için gereken tedbirleri alacak.

Cumartesi Anneleri'ne yine polis engeli

Cumartesi Anneleri, gözaltında kaybedilen yakınlarının akıbetini öğrenmek için yaptıkları eylemi 703 haftadır sürdürüyor. 700. hafta eyleminden bu yana Galatasaray Meydanı'nı polisle işgal ederek Cumartesi Anneleri'ne kapatan sermaye devleti, geride kalan iki haftada da meydana yapılmak istenen yürüyüşün karşısına polis barikatıyla çıktı.

703. hafta eylemi için 15 Eylül günü İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde bir araya gelen Cumartesi Anneleri ve destekçileri, yine polis engeliyle karşılaştı. Çok sayıda sivil polis ve çevik kuvvet polisiyle, dernek binasının bulunduğu sokağın iki yönü de kapatıldı.

Polisin saldırı tehditleri altında, 1995 yılında gözaltında işkenceyle katledilen Hasan Ocak'ın kardeşi Maside Ocak basın açıklaması okundu. 4 haftadır Galatasaray Meydanı'na çıkmadıklarını hatırlatan Ocak sözlerini şöyle sürdürdü: "Kaymakamlığın engelleme gerekçesi olan Galatasaray'ın toplantı ve gösteri yürüyüş alanları içerisinde olmadığı ve yasal yoldan bir bildirimde bulunulmadığı şeklindedir. Bu gerekçeler anayasal güvence altında olan toplantı ve gösteri hakkımızın ihlalidir. Anayasa Mahkemesi, Yargıtay ve çok sayıda yerel mahkeme kararlarına göre toplantı ve gösteri özgürlüğümüzün özüne dokunan bir kısıtlamadır."

"Hakikate ve adalete ulaşma hakkımıza yönelik bu ağır saldırı karşısında susmayacağız; gözaltında kayıp dosyalarındaki hakikatleri anlatmaya devam edeceğiz" diyen Ocak, Kars Eğitim Enstitüsü öğrencisi Cemil Kırbayır'ın darbe rejimince 13 Eylül 1980 tarihinde gözaltına alınarak katledilmesini anlattı.

Açıklamanın okunmasından bir süre sonra çevik kuvvet yığınağı kaldırıldı da sivil polislerin sokaktaki bekleyişi sürdü.

3. havalimanı işçilerinin direnişi ve iki tutum

Burjuva medyada isim tartışmasının döndüğü, 29 Ekim'e yetişip yetişmeyeceğinin tartışıldığı 3. havalimanında binlerce işçi insanlık dışı yaşam koşullarına karşı ayağa kalktı. Ağır çalışma şartlarının yanı sıra ücret sıkıntısının da yaşandığı 3. havalimanında işçiler insan sağlığına son derece zararlı, onur kırıcı barınma koşullarında yaşamaya mecbur bırakılıyorlar. Tahtakurusu ve pirelerin cirit attığı, kapasitesinin çok üstünde sayıda insanın tıkıştırıldığı odalarda kalmaya mecbur bırakılan işçiler 14 Eylül'de eyleme geçti. Temiz bir barınma alanı, sağlıklı yemekler, ücretlerinin zamanında ödenmesi gibi en temel insan hakları için iş durdurun ve şantiye içinde protesto yürüyüşleri gerçekleştiren işçilere yönelikse azgın bir devlet terörünün yanı sıra aşağılıkça bir linç ve karalama kampanyası örgütlendi.

Eylemlerin ardından 15 Eylül gecesi kaldıkları koğuşlara yapılan jandarma baskını ile odalarının kapıları koçbaşlarıyla kırılarak 500'ü aşkın işçi gözaltına alındı. Gözaltı süreleri boyunca yemek ve su ihtiyaçları giderilmeyen işçilere ağır bir psikolojik işkence de yapıldı. İGA'nın güvenlik kulübelerinde askerler tarafından dövülen inşaat işçilerine "PKK'li misiniz", "jandarmalara neden taş attınız", "HDP ve CHP milletvekilleri ile niçin görüştünüz" gibi sorular sorulduğu öğrenildi. İşçilerin gözaltı boyunca avukatları ile görüşmeleri engellenirken, avukatlar sonradan yaptıkları açıklamada gözaltı kararından savcının haberinin olmadığını, talimatların doğrudan vali tarafından verildiğini belirttiler. Gözaltına alınan işçilere yöneltilen suçlamalar ise "2911 sayılı kanuna muhalefet", "çalışma hürriyetinin ihlali", "kamu malına zarar vermek", "genel güvenliğin kasten tehlikeye sokulması" ve "görevi yaptırmamak için direnme" olurken işçilerin bir kısmı polis ifadelerinin ardından serbest bırakıldı. Adliyeye çıkarılan 43 işçiden 15'i adli kontrol şartı ile serbest bırakıldı, 28 işçi ise tutuklama talebi ile mahkemeye sevk edildi. Mahkeme sonucunda 24 işçi tutuklandı. İçerideki işçilere baskı ve şiddet had safhadayken dışarıdaki(!) işçilerin durumları da farklı değildi. Açılışın 29 Ekim'e yetişmesi için fiziki ve psikolojik şiddet uygulanarak işbaşı yapmaya zorlanan işçiler, kendileri ile konuşmaya gelen

milletvekilleri ile de görüştürülmedi. Ayrıca basın emekçilerinin şantiye alanında görüntü alması engellendi.

İnşaat işçilerinin direnişi polis terörünün hedefi olurken sermaye devleti sözcüleri de direnişi karalamak için harekete geçti. Ulaştırma Bakanlığı yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Türkiye Cumhuriyeti'nin en büyük projesi olan ve dünyanın gıpta ile izlediği 3. havalimanı inşaatında yaşanan işçi olayları bakanlığımız tarafından da titizlikle ve yakından takip edilmektedir. Temeli atılırken 'Bu havalimanını yapamayacaklar', daha sonra da Gezi eylemlerinde 'Havalimanını inşaatını durdurun, yapmaktan vazgeçin' denildi. Bugün ise açılışına sayılı günler kala aynı çevreler 'havalimanını 29 Ekim'de açamayacaklar' iddiası ile milletimizin moralini, çalışanların motivasyonunu bozma gayreti içinde oldukları gözlemlenmektedir. İsmi ne olacak ile başlatılan tartışmalar daha sonra servis olayını gerekçe göstererek bazı marjinal grupların yer aldığı, HDP ve CHP'li bazı milletvekillerinin de destek verdiği bir provokasyona dönüştürülerek farklı bir noktaya çekilmek istenmiştir."

3. havalimanı işçilerinin iş cinayetlerine karşı ve insanca çalışma ve barınma koşulları için daha önce de defalarca eylem yaptığı bilinirken AKP "Türkiye'yi kiskanın dış mihraklar" ve "gelişmemizi istemeyen marjinal gruplar"ın asıl amacının dünyanın gıpta ile izlediği(!) bu

projei sabote etmek olduğunu açıkladı. AKP'nin bu yalanını lağım çukuruna dönmüş yandaş medya ve satılmış kalemşörlerin yalanları izledi. Dört bir koldan inşaat işçilerinin onurlu direnişine saldıran bu onursuz grup hiçbir utanma emaresi göstermeden işçilerin isimlerini örgüt üyesi diye açıktan vererek hedef gösterdi, işçileri provokatörlükle suçladı, hakaretler etti. Daha dün Tayyip Erdoğan ile 3. havalimanı üzerine tartışan, aldığı tehdit üzerine hizaya gelen bu satılmış zevatlardan biri de işçilerin neden durup durup açılışa 1,5 ay kala isyan ettiklerini, bunun olsa olsa bir sabotaj olabileceğini söylüyor. 3. havalimanı işçilerinin daha önce gerçekleştirdiği eylemlerden bihaber olan bu sermaye borazanı "zamanında" yapılan hangi işçi direnişinin yanında olmuş sormak gerekir.

SINIFI BÖLEN GERİCİ İDEOLOJİLERİN PANZEHİRİ SINIF MÜCADELESİDİR

AKP ve onun tarafından beslenen bu grubun direnişe karşı tavrı son derece anlaşılır bir sınıfsal tutumdur. Sermaye sınıfının temsilcisi ve organik bir parçası olan AKP'nin herhangi bir işçi direnişinin yanında olması onun sınıf doğasına ters. Asıl anlaşılacak olan inşaat işçilerinin bu direnişine karşı sermaye sınıfının safında konumlanan işçi ve emekçilerdir. Bu haklı direniş, ilerici ve sınıf bilinçli bir kısım işçi tarafından sahiplenilerek des-

teklenirken, siyasal gericiliğin etkisinde olan geniş bir kesim tarafından bizzat düşman sınıfın dili ile karalandı: Provokatörler, teröristler, vatan hainleri... En temel insani ihtiyaçları talep eden bu meşru direnişin işçi sınıfının büyük kesimi tarafından sahiplenilmemesi, sınıf üzerinde burjuva ideolojilerin ne denli etkili olduğunu gösteren bir örnek oldu.

Sermayenin durmaksızın işleyen maddi ve ideolojik saldırılarının sınıfta yarattığı insani değerlerin tahribatını ve yozlaşmayı gözler önüne serdi. Sermaye düzeninin sınıfı etnik ve dinsel farklılıklar üzerinden kışkırtması, şovenizmi körüklemesi, dinsel gericiliği fabrikasından mahallesine yaşamının her alanında dayatması işçiler arasında yapay kutuplaşmalar yaratarak işçi sınıfının birliğine zarar veriyor. Kendi davasını tanımayan, kendi ideolojisine yabancı işçi sınıfı düşmanın safında kendine karşı dövüşmeye devam ediyor. Bu da sınıf üzerindeki bu gerici cendereyi dağıtmanın acil bir ihtiyaç olduğunu gösteriyor.

İşçi sınıfı içindeki siyasal gericiliği kıracak olan şey ise mücadeledir. Mücadele içinde birliği ve dayanışmayı tadan, sermaye devletinin gerçek yüzü ile karşılaşan işçilerin yapay ayrımları geride bıraktığı ve daha ileri bir bilince kavuşabildiği tecrübeyle sabittir. Bu tabloda sınıf devrimcilerine düşen görevse sınıfı ileri çekmek için her türlü çabayı göstermek olmalıdır.

Havalimanı işçilerinden “Köle değiliz” isyanı!

Sık sık iş cinayetleri ve kötü çalışma koşullarıyla gündeme gelen İstanbul'daki 3. havalimanı inşaatında işçiler, yaşanan servis kazası üzerine 14 Eylül sabahı eyleme başladı.

İşçilerin temel talepleri tahta kurusu dolu olan yataklarının ve çalışma koşullarının düzeltilmesi, maaşlarının düzenli ödenmesi ve güvenli çalışma koşullarının sağlanması idi. Öğle saatlerine doğru jandarmanın TOMA ve biber gazıyla saldırısı gerçekleşirken şirket yetkilileriyle yapılan görüşmede koşulların düzeltileceği iddia edildi.

Sabaha karşı ise koğuşlara jandarma tarafından baskın yapılarak 600'e yakın işçi şirket otobüslerine doldurularak gözaltına alındı. Gözaltındaki işçilerin 6 kişilik koğuşlarda 20 kişiden fazla olarak tutuldukları öğrenildi.

İGA şirket yetkililerinin eyleme katılanları öğrenmek amacıyla işçileri dövüldükleri öğrenildi.

Öte yandan işçilerin insanlık dışı çalışma koşullarına karşı başlattıkları eyleme karşılık sermaye devletinin gözaltı saldırısı ve ardından ortaya saçılan gerçekler, devletin kolluk kuvvetlerinin sermayenin hizmetine koşulduğunu, bunun için de her türlü kanunun çiğnendiğini ve hak aramanın “terör” suçlamasıyla karşılandığını ortaya koydu.

POLİS: SAVCIYI DİNLEMENECEĞİZ, TALİMAT VALİLİKTEN

İşçilerin gözaltına alınmasında hiçbir hukuk kurumunun işletilmediği, işlemlerin doğrudan valilik talimatlarıyla yürütüldüğü ortaya çıktı. Avukatlar, işçilerle görüşmelerini engelleyen polis ve jandarma hakkında suç duyurusunda

bulundu. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na verdikleri dilekçede işçilere hiçbir tebligatta bulunulmadan, yakınlarına haber verilmeden işyerinin araçlarına doldurularak gözaltına alındıklarına dikkat çekerek, işçilerle görüşmek için gittikleri Arnavutköy Jandarma Karakolu, Maslak Polis Karakolu ve Eyüp Polis Karakolu'nda kendilerine “cumhuriyet savcısının talimatlarının dinlenmeyeceği”nin söylendiğini aktardılar. Bunun üzerine gittikleri savcının “yakalama ve gözaltı işlemlerinden haberi olmadığını ve müdahale yetkisinin bulunmadığını” öğrenen avukatlar savcıda soruşturma dosyasının dahi olmadığını belirttiler.

“HUKUKLA AÇIKLANMASI MÜMKÜN OLMAYAN BİR DURUM”

Serbest bırakılan işçilerin sağlık kontrolünden geçirilmedikleri, kendilerine birtakım matbu evraklar imzalatıldığı ve yine işyeri servislerine bindirilerek kaçırıldıkları söylenen dilekçede “Kanun metninde emredilen hiçbir usule uyulmamış ve müvekkilimiz kolluğun keyfi uygulaması dolayısıyla hala karakollarda tutulmaktadır. Dolayısıyla ortada hukuk yahut yasayla açıklanması mümkün

olmayan bir durum söz konusu olmuştur” dedi.

“TERÖRİST MİSİN?”

Öte yandan Maslak İl Jandarma Karakolu ve Arnavutköy İlçe Jandarma Karakolu'nda tutulan işçilerin bazıları ile avukatları görüşebildi. İşçilerin İGA'nın güvenlik biriminde askerler tarafından dövüldükleri, sorgularında ise “HDP ve CHP'li milletvekilleri ile neden görüşünüz?”, “PKK'li misiniz?”, “Jandarmaya neden taş attınız?” gibi sorular sorulduğu öğrenildi.

İşçilerin insanlık dışı çalışma koşullarına karşı çıkmasının dahi zorbalıkla karşılanması, işçilere yöneltilen şu suçlamalarla bir kez daha gözler önüne serildi: “2911 sayılı toplantı ve gösteri kanununa muhalefet”, “Çalışma hürriyetinin ihlali”, “Kamu malına zarar vermek”, “Halkı kin, nefret, düşmanlığa tahrik etmek”, “Genel güvenliğin kasten tehlikeye sokulması”, “Görevi yaptırmamak için direnmek.”

SAVCIYA GÖRE ÇALIŞMA KOŞULLARI “BAHANE”

Havalimanı işçilerinin bir kısmı 19 Eylül günü çıkarıldıkları mahkemeye tutuk-

landı. Savcı Ali Özgillik'in işçileri mahkemeye sevk etmesine gerekçe olarak “İşçilerin gözaltına alınırken slogan atması” ve “Grup direniş isimli WhatsApp grubu oluşturmaları”nı gösterirken, işçilerin çalışma koşullarının kötü olmasını ise “bahane” olarak değerlendirdi.

24 İŞÇİ TUTUKLANDI

Sulh ceza hakimliğine sevk edilen işçilerin işlemleri gece boyunca sürerken, mahkeme sabah saat 07.15'te ilk kararını açıkladı. Savcının adli kontrol şartıyla serbest bırakılmasını istediği 15 işçi için aynı yönde karar veren mahkeme heyeti, tutuklanmaları talebiyle sevk edilen 28 işçiden 24'ünün tutuklanmasına, 4 işçinin de adli kontrol şartıyla serbest bırakılmasına karar verdi.

ŞANTİYEDEN KÖLELİK KOŞULLARI DEVAM EDİYOR

3. havalimanının 29 Ekim olarak saptanan açılış tarihi için işçilere baskı yapılarak zorla çalıştırılıyorlar. İşçileri ziyaret eden CHP İstanbul İl Başkan Yardımcısı Saniye Yurdakul işçilere, “Ölmeniz de burası 29 Ekim'e kadar bitecek” dediğini aktardı. Yatakların hâlâ tahta kurusu ile dolu olduğunu, yemekler bittiğinde çorbaya su ekleyip dağıtıldığını, birkaç gün üst üste makarna verildiğini, bir saatlik yemek arasının da yemek sırasında geçtiğini aktaran Yurdakul işçilerin sıra beklemekten dinlenemediklerini, bazen yemek dahi yiyemediklerini söyledi. İş “kazası” sonucu yaralananlara rapor verilmediği, çalışmadıkları günlerin de ücretlerinden kesildiğini belirten Yurdakul işçileri taşıyan servislerin döküntü halde olduğunu, yalnız şefleri ve patron temsilcilerini taşıyan servislerin yeni olduğunu ifade etti.

3. havalimanı işçilerine destek eylemlerine polis saldırısı

Çalışma ve barınma koşullarına tepki göstererek “Köle değiliz” diyen 3. havalimanı işçilerine destek olmak için 15 Eylül günü İstanbul Kadıköy ve Ankara'da yapılmak istenen eylemlere polis saldırı.

Khalkedon Meydanı'nda yapılacağı belirtilen eylem için gelenler polis engeliyle karşılaştı. Eylem öncesi meydana çivik kuvvetle ablukaya alan polis,

sendika ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcilerini görüşme bahanesiyle gözaltına almasının ardından kitleye biber gazıyla saldırdı. Alandaki herkesi gözaltına almakla tehdit edip hakaretler yağdıran polis, basın emekçilerini de alandan çıkardı. Gözaltına alınanlar arasında basın emekçileri de var. Kadıköy sokaklarında yürüyüşler ve sloganlarla inşaat işçilerine destek devam etti.

İnşaat-İş'in Ankara'da örgütlediği eylem Kızılay Sakarya Caddesi'nde gerçekleşti. Sermayenin kolluk güçleri basın açıklamasına izin vermeyeceklerini dile getirerek eyleme katılanlara saldırdı. Saldırıya rağmen eylem iradesi ortaya konulunca 5 kişi gözaltına alındı. Saldırıdan sonra tekrar toplanan kitle slogan ve alkışlarla saldırıyı protesto edince bir kez daha saldırı yaşandı.

Taleplerimizi bugün yerine getirmeyecekseniz, yarın “neden şimdi” diye de sormayın!

Biz işçilerin işi zor, hem de çok zor. Sömürülürüz, düşük ücretlere çalıştırılırız. Sesimizi çıkardığımızda işten atılırız. Tazminatlarımızı bile alamayız. “Hak” dediğimizde sopa gösterilir, korkutuluruz. Bunlar bizim hayatımızın olağanıdır, rutindir. Bizleri sömürenlerse bu durumdan pek memnundurlar. İş kazalarında üçer beşer ölmeyecek kimse bizden bahsetmez. Yokmuşuz gibi davranırlar. Sanki o koca koca binaları, o binilen arabaları, gemileri, trenleri biz yapmamışız, yerin yüzlerce metre altından kömürü biz çıkarmamışız, o giyilen elbiseleri biz dokumamışız gibi...

Ama azıcık yerimizden doğrulduğumuzda, kol kola girdiğimizde, sendikacı olup örgütlendiğimizde, hele bir de meydanları doldurduğumuzda, fabrika kapılarında grev çadırları kurduğumuzda yok mu? Hor görülen, itilip kakılan o “ayak takımı”, yılların örtüsünü üzerinden atıp derin uykusundan uyanmışsa işte o zaman kopar kıyamet. Birden bizi hatırlarlar. Biz “hak” deriz onlar “yasak” der. Biz “sendika” deriz onlar işten atar. Biz “grev” deriz onlar “yaptığınız milli güvenliğe aykırı” der.

Çalışırken bordroda eksik gösterilen-elden verilen maaşımızı, kötü yemekleri, baskıları, hakaretleri, verilmeyen ücretlerimizi, üzerine yatılan yıllık izinlerimizi, kullanamadığımız hafta tatillerimizi, fazla mesailerini, sürekli arkadaşlarımızı aramızdan alan güvencesiz çalışma koşullarını şikâyet ettiğimizde yanımızda görmediğimiz devletin bu kez başka kurumlarını karşımızda buluruz.

SERMAYE SINIFINI TANIYORUZ!

Yaşadık, biliyoruz. ‘70’li yıllarda kur-

şunlanan grev çadırlarını, öldürülen öncü işçileri, kurdurulan sarı sendikaları... “Bugüne kadar işçiler güldü, bundan sonra gülme sırası bizde” diyen patronların CIA raporlarına giren o mutluluklarını biliyoruz. Sermaye sınıfının hükümlerini sürdürükçe bunların yine yaşanacağını da biliyoruz. Biz tezgâh başında alinteri dökerken, üretirken onlar ne kirli tezgâhlar peşindeler, hepsinin farkındayız.

Belediye işçileri greve gittiğinde hatırlarsınız biriken çöpleri. İşçilerin taleplerine değil biriken çöplere dikkat kesersiniz herkesi. Tekel işçileri direnir “tütün Amerika’ya peşkeş çekilmesin” diye. Siz, kulaklara fısıldarsınız “ne kadar da çok ücret alıyorlar” diye. SEKA işçileri direnir “son kâğıt fabrikası kapatılmasın” diye. Sizin derdiniz başkadır. “Şeker fabrikaları kapatılmasın” der işçiler. Siz, Amerika’nın nişasta bazlı şekerini sokarsınız içeri. Yerli ve yabancı tekellerin yağmasına karşı işçiler “özelleştirmeye hayır” diyerek direnir. Siz, “kimseye ayrıcalık yok” diyerek işçileri birbirine kıskırtırsınız. Tıpkı şimdi havalimanında çalışılan işçilere yapıldığı gibi...

3. havalimanı işçileri serbest bırakılsın!

kriz, çözümsüzlük yaratıyor. Açmazları, inşaat şantiyesini askerle basmaya kadar varıyor!

“Ölseniz de 29 Ekim’de havalimanı açılacak” sözü, emrin nereden geldiğinin bir itirafıdır. Burjuvazinin demir yumruğu rolünü üstlenen Erdoğan yönetimi, yaşanan olaylara sınıfsal bir kin ile yaklaşıyor.

İNŞAAT İŞÇİLERİ NEDEN ŞİMDİ AYAKLANMIŞ?

Bu soruyu sorduruyorlar şimdi sermayenin borazanlarına. Şatafat içinde yaşayanlar, zengin sofralarından kalkıp ağzılarını bu soruyla çalkalıyorlar. Fabrikalardaki yalakalarına, sosyal medya trollere bu soruyu sorduruyorlar; işçiler neden şimdi ayaklanmış?

Bir yıl önce haklarını isteselerdi verecek miydiniz? Bir yıl önce; “yatakhaneler, lavabo-banyo temizlikleri düzenli yapılsın, tahtakurusu sorunu çözülsün, ilaçlama yapılsın, yorgun bedenlerimiz hiç değilse daha iyi yataklarda uyasun” deselerdi düzelterek miydiniz? Bir yıl önce; “sağlığımızla ilgilenilsin”, “maaşların hepsi bankaya yatsın, elden verilmesin”, “geriye dönük ücretler ödensin”, “iş cinayetlerine karşı önlemler alınsın” deselerdi bu talepleri yerine getirecek miydiniz? Sahi, cam işçileri, metal işçileri karnunların tanıdığı sürede greve çıktığında neden haklarını vermek için “tam zamanlı” olmadı, neden grevleri yasakladınız?

GÖRMEDİNİZ Mİ? DUYMADINIZ Mİ?

Ne yaptınız SGK’nın şikâyet kayıtlarını. Alo 170 konuşmalarını sildiniz mi? Gazetelerde vinçlere çıkan inşaat işçilerini okumadınız mı? Tüm bunlar hepinizin gözleri önünde oldu. 3. havalimanında on küsur ülkeden, onlarca ilden on binlerce işçi bir arada işte bu insanlık dışı koşullarda çalıştı. Güçleri yettiğince seslerini duyurdu. Ama sizler görmemeyi, duymamayı tercih ettiniz. Şimdiye kadar yaptığınız gibi.

Bir kez daha haykırıyoruz. Açın bakın SGK şikâyet kayıtlarına, Alo 170 hatlarına. Açın bakın sendikamızın ve diğer işçi-emekçi sendikalarının yaptığı hak gaspları açıklamalarına. Havalimanında çalışan işçilerin talepleri aynı zamanda bu ülkede yaşayan on milyonlarca işçinin de talebidir.

Bu haklı taleplerimizi bugün yerine getirmeyecekseniz, yarın “neden şimdi” diye de sormayın.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI (DEV TEKSTİL)

3. havalimanı işçileri emekleri, onurları ve gelecekleri için verdikleri mücadeleye sonucunda sermaye devletin saldırısı ile karşı karşıya kaldı. Gelinek yerde de 19 işçi adli kontrol ile “serbest bırakılırken” 24 işçi tutuklandı.

SALDIRILAR, İŞÇİ VE EMEKÇİLER MÜCADELE ETMESİN DİYEDİR!

Yüzlerce işçiyi işkenceyle gözaltına almak, onlarcasını tutuklamak... Tüm bunlar açıkça gösteriyor ki, içeride ve dışarıda hem siyasal hem de ekonomik

balığına karşın, işçi sınıfı ve emekçiler de haklılıklarından aldıkları meşruiyetle daha militan bir mücadele içerisinde olacaktır. Sınıf devrimcilerine düşen görev ise bu eylemlilikleri ileriye taşıyacak yol, yöntem ve araç için azami çaba harcamaktır. “Sınıfa karşı sınıf” şiarını sınıf içerisinde daha gür haykırmanın zamanıdır!

3. havalimanı işçileri yalnız değildir! İnşaat işçileri serbest bırakılsın! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! **BAĞIMSIZ DEVİRİMCİ SINIF PLATFORMU**

FİİLİ-MEŞRU MİLİTAN MÜCADELE!

Sermaye düzeninin tüm baskı ve zor-

Cargill işçileri İstanbul'a yürüdü

ABD'li gıda tekeli Cargill, işçilerin Tek Gıda-İş'te örgütlenmelerinin ardından bakanlığa yapılan yetki başvurusunun Ataşehir'deki çalışanların da dahil edilmesi nedeniyle verilmemesinin hemen ardından "kota fazlalığı" ve "daralma" bahaneleriyle 14 işçiyi işten atmıştı.

Bursa'nın Orhangazi ilçesinde kurulu Cargill fabrikasında Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenmelerinin ardından işten atılan 14 işçi, 150 gündür sürdürdükleri direniş kapsamında 13 Eylül günü İstanbul'a yürümeye başladı.

16 Eylül sabahı Gebze Eskihisar iskelesinden inen Cargill işçilerini Flormar işçileri ve Gebzeli işçiler karşıladı. Yapılan konuşmaların ardından Gebze Meydanı'na yürünerek burada basın açıklaması yapıldı.

İŞÇİLERE GÖZALTI

Tuzla Şifa Mahallesi yakınlarında polis tarafından yolları kesilen işçiler yürümeye devam etmek isterken polisler tarafından gözaltına alındı. Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen işçilerin tamamı 21.30 sularında serbest bırakıldı.

6 günlük yürüyüşün ardından İstanbul'a ulaşan işçiler şirketin bulunduğu Paladium Tower önünde sendikalar, siyasi parti ve örgütler tarafından karşılandılar.

Uluslararası Gıda Sendikası (IUF) temsilcisi Sarah Meyer örgütlenmeye

yönelik saldırıyı teşhir ederek işçilerle dayanışma içinde olduklarını söyledi. Cargill'deki işten atmanın ilk olmadığını belirterek, buna dur denilmediği sürece yeni işten atmaların da yaşanacağını söyledi. Mücadelenin zorluğuna değinen Meyer, "Mücadele et ve kazan" diyerek sözlerini sonlandırdı.

"CARGİLL SENDİKALI İŞÇİ İSTEMİYOR"

Yürüyüşçü işçilerden Suat Karlıkaya tarafından yapılan basın açıklamasında ise 155 gündür direnen ve 6 gündür yürüyen Cargill işçilerinin mağduriyetlerinin giderilmesini ve işlerine geri dönebilmelerini istedikleri belirtildi. Açıklamada "Fabrikada işçiler 12 saat çalıştırılırken, emekli işçiler çalıştırılırken, eleman sıkıntıları yaşanırken, işlerin kota yüzde

10 iken bile normalde işlerin düştüğü Eylül ayında bile makineler tam kapasite çalışırken işverenin NBŞ kotasının yüzde 5'e düşürülmesini sebep göstermesi tam anlamıyla komikliklerdir. Senelerdir verilmeyen banka promosyonlarının bu Ağustos ayında verilmesini işçiye sendikaya üye olmayın diye verilen bir rüşvet olarak görüyoruz" dedi.

Cargill yönetimine seslenen açıklamada, "Atılan işçiler mahkemeyi kazanırsa bu işçileri işbaşı yaptırma sözü veriyor musunuz, yoksa daha önce sizi sendikal tazminata mahkum ettiren 7 arkadaşımızı yaptığımız gibi paralarını ödeyip işbaşı yaptırmayacak mısınız?" sorusu soruldu.

Paladium Tower önünde bekleyişe geçen işçiler 21 Eylül günü saat 17.00'ye kadar burada olacaklarını ifade etti.

Ertok Madencilik'te iş cinayeti: Neler oldu?

Kayseri'de faaliyet gösteren Ertok Madencilik, kuruluşunda 10 bin TL olan şirket sermayesini 78 kat arttırarak 780 bin TL'ye çıkardı. Önceleri Tomarza krom madenini kendi işleten şirket maliyeti düşürmek ve işçilerin birleşmesini engellemek için taşeronlaşmaya hız verdi. Şirket bünyesinde bulunan 290 işçiyi üç taşeron şirkete devretti.

Şirketin sermayesini bu denli büyütebilmesinin en temel nedeninin maden ocaklarına göre ortalama 2.300 lira olan düşük ücretler, taşeron sistemi, taşeron firmaların madende cirit atmasına ve düşük ücret dayatmasına omuz veren Hak-İş'e bağlı Öz Maden-İş sendikası olduğu belirtiliyor.

GÖZ GÖRE GÖRE İŞ CİNAYETİ

Kurban bayramından kısa bir süre önce Bülent Kılıç adlı 33 yaşındaki işçi iş cinayetinde yaşamını yitirirken, Volkan Bozkurt adlı işçi ise yaralanmıştı. Bu iş cinayetinin ardından işçilerin taşeron sistemine ve çalışma koşullarına ilişkin işçi tepkisi büyümüştü.

Kayseri İşçi Birliği'nden bir maden işçisi, Kızıl Bayrak'a yaptığı açıklamada, iş cinayetine neden olan "kaza"nın göz göre göre geldiğini söyledi. Maden işçisi, "Güya yapı denetimciler madeni kapattılar. Ama taşeron firmalar bizleri kapatma kararına rağmen çalıştırmaya devam ettiler. Sonuçta olan oldu. Benim işi devrettiğim arkadaş koca bir kayanın altında kaldı ve can verdi. Bir arkadaş da yaralandı" dedi.

"SENDİKA SEYRETTİ"

İş cinayetinin ardından bile patronun rahatının bozulmadığını, sendikainin işçileri dizginlediğini söyleyen KİB'li işçi "Bir arkadaşımız can verdi. Diğer arkadaşımızın ayağı kırıldı. Canımız yandı. Konuştuk ama sağlığını, güvenliğimizi hiçe sayanlara ders vermedik. Patron oralı olmadı. Taşeron firmaları ortalıkta gözükmedi. Sendika desen olan biteni seyretti. Hatta patron zorda kalır diye bizi dizginledi" dedi.

KİB'li işçi, "Yapmamız gereken her şeyden önce korkudan kurtulmaktır. Maden işçileri olan bizler yan yana dursak, arkadaşlarımızın hesabını sorarak için harekete geçseydik bu kadar rahat olamazlardı" diye ekledi.

Süperpak'ta grev 3 ayı geride bıraktı

Selüloz-İş Sendikası'nda örgütlü Süperpak işçilerinin TİS sürecinde patronun "sıfır zam" dayatmasına karşı başlatıkları grevlerinde 3 ay geride kaldı.

İşçilerin grevi 92. gününde (19 Eylül) devam ederken Süperpak patronundan görüşme talebi geldi. Süperpak patronu ve Selüloz-İş sendikası ile temsilcilerin bir araya geldiği toplantıdan sonra direniş alanına gelen Selüloz-İş yetkilileri görüşmede patron tarafından verilen teklifi işçilere aktardı.

Patronun sunduğu teklif şöyle;

* 1.1.2018'de başlayan 3 yıllık bir sözleşme,

* 2018 yılında zamsız çalışma,

* 1.1.2019'da enflasyon + rakam,

* 1.1.2020'de enflasyon + rakam.

Bunun yanında, zamların ne kadar olacağı konusunda hiçbir rakam verilmedi. Sendika genel başkanı patrona kesinlikle sıfır zammı kabul etmeyeceklerini ifade ettiğini, diğer teklifi ise işçilerle konuşup ona göre bir değerlendirme yapacaklarını söylediğini aktardı. Patron temsilcileri de sendikanın bu görüşünü Avusturya'daki genel merkezlerine iletceklerini ve haftaya ikinci bir görüşme yapılacağını belirtti.

Süperpak sendika temsilcileri İsmail Güderoğlu ve Ramazan Kara ise; "Biz onlara bir teklif vermedik, onlar bize bir teklif sundular. Sıfır zam kabul edilebilir değil sendika başkanımızın da dediği gibi

biz zaten sıfır zam dayatmasına karşı ve ücret artışının brüt üzerinden değil net üzerinden yapılmasını istemiştik ve bunun için greve çıkmıştık. 3 yıllık sözleşmeyi Pazartesi günü bütün arkadaşlarımızla değerlendireceğiz. Üç yıllık sözleşme olsa dahi her yıla zam talebimiz geçerli" dedi.

Brüt üzerinden verecekleri zam maaşlarında bir kayıp yaratmayacaksa bu teklifleri tartışıp çoğunluğun vereceği karar doğrultusunda hareket edileceği belirtilirken işçilerin genel eğilimi ise sıfır zammın kabul edilemeyeceği yönünde, "zaten bize dayatılan sıfır zam için greve çıktık" fikrindeler.

İşçilerin kaleminden patronların kriz oyunu

İstanbul'un farklı bölgelerinde, çeşitli iş kollarında çalışan işçiler, patronların krizi nasıl fırsata çevirdiğini kendi deneyimleri üzerinden gazetemize yazdı.

DENEYİMLERİMİZDEN ÖĞRENMELİYİZ, ÖRGÜTLENMELİYİZ!

Biz işçiler var olan haklarımızı zaten alamıyorduk ya da eksik alıyorduk. Şimdi kriz dolayısıyla eksik aldığımız haklarımızı daha da eksik alıyoruz. Her kriz bizim maaşlarımızın erimesi anlamına geliyor. Her yönden hem de. Günlük yaşantımızı yarından daha fazla etkilemiş durumda. Krizin çıkma sebebi ise bana göre başımızdakilerin ülkeyi düzgün yönetemeleri. Ama faturasını biz işçiler ödüyoruz. Biz neden ödüyoruz? Hakkımızı aramadığımız için ödüyoruz. Sorumlusu biz değil ama sorumlusu bizmiş gibi gösterip bize yıkıyorlar faturayı. İşten atmalarla, zamlarla... Örneğin benim gibi! Sendikaya üye olduğum için işten attılar. Bir sürü iş yaptığımız halde, fabrikada çeşitli departmanlarda görev aldığım halde sendikaya üye olduğum için, hakkımı aradığım için işten attılar. İşçi arkadaşlara da sesleniyorum. Okumalıyız, araştırmalıyız, deneyimlerimizden öğrenmeliyiz, önceki yaşanmış olaylardan ders almalıyız ve en önemlisi örgütlenmeliyiz. Sadece iş hayatı için değil normal hayatımız için de geçerli bu. Okumalıyız, bilinçlenmeliyiz her konuda diyorum. Ve susmamalıyız!

ARNAVUTKÖY'DEN BİR MATBAA İŞÇİSİ

MÜCADELE ETMEKTEN, ÖRGÜTLENMEKTEN BAŞKA ÇAREMİZ YOK!

Matbaa sektörü krizden en fazla etkilenen sektör. İşten atmalar başladı. Ve şu anda patron ücretsiz izinlerden bahsetmeye başladı. "Bazı yerler ücretsiz izne çıkartıyor" diyor. Yani "ben de çıkartabilirim" demeye başladı. Ücretsiz izinler ve işten atmalar daha da çoğalacak. Örneğin bu ay zam alacaktık. Daha doğrusu Haziran ayında alacaktık zammı. Hep er-teledi; bir ay sonra, bir ay sonra... Dolar arttı, kriz muhabbeti ortaya çıkınca bunu bahane etti. Ve bir hafta önce Cuma günü üç işçiyi işten attı. Pazartesi günü işçileri topladı. "Ben zam yapamıyorum, kriz var" dedi. Orada da işçiye gözdağı

verdi, korkuyu verdi. "Bak zammı bırakın siz, ben artık sizi işten bile atabilirim" demiş oldu. İki ay sonra hatta bir ay sonra işler açılacak, attığı gibi bir sürü işçiyi işe alacak büyük bir ihtimal. Daha ucuza çalıştıracak. Kârlı çıkan o oluyor yani.

Sonuçta bizlerin de bu durumda mücadeleye etmesi lazım. Kriz var diye işçiler "zam alamam" diye düşünüyor. Yok böyle bir şey. Çünkü zaten maaşlar %30 geriye gitti. Zam olsa bile alım gücü geride şu anda. Bu yüzden mücadele etmekten, örgütlenmekten geri durmamalıyız.

İKİTELLİ'DEN BİR MATBAA İŞÇİSİ

TÜM İŞÇİLER BİRLİK OLUN!

Ben bir genç işçiyim. Krizden biz de etkilendik. Kriz bahanesiyle yaşlı emek gücünü tasfiye etmiş oldular. Diri emek gücünü, daha çok nitelikli eleman dediğimiz, teknolojiye ayak uyduracak kesimi fabrikalarda tutmak istiyorlar. Genç işçilerin kanını daha fazla sömürmek istiyorlar. Krizden fırsatla yaşlı işçileri atıyorlar. Onları işten çıkararak sorgulamayan, geçmiş mücadele deneyimi olmayan, devletin onun üzerinden teşvikler verdiği genç işçileri tutmayı tercih ediyorlar. Bizim fabrikalarımızda nasıl yaşıyor? Örneğin, ben petrokimya fabrikasında çalışıyorum. İşçilerin çoğu benden yaşça büyükler. İşten ilk atılan onlar oldu. Bizler de çalışma koşullarının daha da ağırlaşmasıyla karşılaşıyoruz. Onların boşluğunu bizlerle doldurmaya çalışıyorlar. Eskiden bir makineye bakarken şimdi iki makineye bakmak zorunda kalıyoruz. Sonuçta bizler genç işçileriz ve diğer iş-

çilerden ayrı değiliz. Aslında işçi sınıfının geleceğiyiz. Ve birlik olursak ancak krizlerin faturasını patronlara ödeyebiliriz. Bu sebeple ben buradan tüm işçileri birlik olmaya çağırıyorum.

İKİTELLİ'DEN GENÇ BİR PETROKİMYA İŞÇİSİ

İŞLERİNE YARADIĞIMIZ SÜRECE AYNI GEMİDEYİZ; AMA EŞİT ŞARTLARDA DEĞİL!

Kriz sebebiyle işten atıldım. Patron her zamanki gibi binlerce iş almış kısa bir süre için. Son yetiştirmesi gereken güne doğru patron artık geliyor işyerine, bağıyor, çağıyor. "Bana yardım edin, beni düşünün, ben zor durumdayım" diye... Bayağı yoğun çalıştık o dönemde. Yanlış mal gidiyor, geri dönüyor, işleri tekrar yapıyoruz falan. İşçilerin üzerinde büyük baskı vardı. Biz de 7-8 kişi 18 yaşın altında çalışan işçileriz. Bizler de hatta en çok çalışanlar diyebilirim. Tüm angarya işleri bize yaptırıyorlar. Hatta bize "çok iyi çalışıyorsunuz" diyorlardı, "bazı büyüklerden bile daha iyi çalışıyorsunuz" gibi sözler ediyorlardı. Bize böyle yaranmaya çalışıyorlardı. Bizi tutmaya çalışıyorlardı orada. Tabi düşük ücretle! Sonra zaten iş yetişmedi, yanlış mal da geri gelince, patron kriz var dedi ve bizi, 18 yaşın altındaki herkesi işten attı. İşlerine yarıyor-duk, ama olayı bizde buldular ve bizi attılar işten. Krizin faturasını bize ödettiler. Yani onların işine yaradığımız sürece aynı gemideyiz! Ama eşit şartlarda değil birer tayfa olarak!

SEFAKÖY'DEN GENÇ BİR TEKSTİL İŞÇİSİ

KRİZ, KAPİTALİZMİN BİR ÖGESİDİR!

Krizi kapitalist sistem çıkarıyor. Bizi o kadar çalıştırıyor ki, bir yerden sonra canımıza tak ediyor. İş bırakıyoruz. Bu çözüm gibi geliyor. Biz çıkmamak da, patron "işler kötü gidiyor" deyip bizi çıkarabiliyor. İşçiyi işten atmak son derece yanlış. Faturanın işçiye ödetilmesi son derece yanlış.

Bizi sürekli çalışmaya zorlayan bir sistem kapitalizm. Tamam, yaşamak için çalışmamız gerekiyor ama bu düzen çalışmak için yaşıyor bizi. Çoğu işçi 12 saat çalışıyor. Bir de 6 gün. Dayanılmaz bir şey. Sosyal hayat yok, aldığın parayla geçinemiyorsun zaten. Sonra arkadaşlar işi bırakıyorlar, bunu çözüm sanıyorlar. Bu çözüm değil.

Tüm işçi arkadaşlara da tavsiyem, bir araya gelelim. Derneklerde, sendikalarda tartışalım.

AVCILAR'DAN BİR GIDA İŞÇİSİ

TİMSAH GÖZYAŞLARINA İNANMAYIN!

Kriz en çok matbaayı vurdu diyorlar ama bizim atölyede durum biraz farklı. Yani bizim stoklarımızda bizi daha bir yıl götürecek kağıt var aslında. Ama ne yaptı patron? "Kriz var" dedi ve işçi çıkarmaya başladı. Öncelikle de kadınları atmaya başladı. Ne de olsa evi geçindiren erkek diye düşünüyor. Hadi patron böyle düşünüyor. Maalesef işçi arkadaşlarımız da böyle düşünüyor. Gerçekte ise durum çok farklı. Örneğin bir kadın arkadaşımız eşinden ayrılma sürecinde. Kendisine yeni bir yaşam kuracaktı, çocuğunu yanına alacaktı ama işten atıldı. Ne yapacak bu kadın? Tekrar hiç istemediği biri ile birlikte mi yaşayacak? Baba evine mi dönecek? Ya da bir başkası, işten atılınca kredi borcum var diye ağlayarak gitti. Bu kadınlar da ev geçindiriyor, onların da bir yaşamı, geçimi var bence. Patron bu kadın arkadaşlarımızı işten attı, üç gün sonra Bodrum'a tatile gitti iki haftalığına. Krizin faturasını bu arkadaşlarımıza ödetti. Aynı zamanda bize de ödetti çünkü iş yükümüz arttı. Ama kendisi tatilinden, keyfinden vazgeçmedi. Bu sebeple ben diyorum ki, kriz diye ağlayan patronların gözyaşları tamamıyla timsah gözyaşlarıdır. İnanmayın! Ve örgütlenin!

SEFAKÖY'DEN BİR MATBAA İŞÇİSİ

Onlar partimizin

19 yıl önce Ulucanlar Katliamı'nda yaşamını yitiren TKİP MK üyeleri Habip Gül ve Ümit Altıntaş adına verilmiş bir konferansın ara bölümlerini okurlarımızla paylaşıyoruz. Okurlarımız metnin tamamına tkip.org sitesinden ulaşabilirler. - Kızıl Bayrak

Kendi dışımızdaki devrimciler tarafından bu kadar rahat sahip çıkılabilen ve bizim yapamayacağımız övgülere konu olan iki yoldaşla yüz yüze olduğumuz için haklarında konuşmak nispeten daha kolay. Bu durumda ben de daha rahat, herhangi bir sıkıntı duymadan konuşabilirim demek istiyorum. Kuşkusuz yoldaşlarımızı hiçbir biçimde idealize etmeyeceğiz. Bu tür bir çaba bizim anlayış ve değerlerimizle, yaratmaya çalıştığımız kültürle bağdaşmaz. Kaldı ki her idealizasyon çabası yalnızca ters etkiler ve sonuçlar yaratır; mevcut değere bir şey katmaz, tersine ondan eksiltir, inandırıcılığını zayıflatır. Nasıl ki partimiz, üstünlüklerinin yanı sıra, her zaman bir takım temel önemde kusurlarının da olduğunu söyleyip durduysa ve her zaman biz kendi üstünlüklerimize dayanarak kendi kusurlarımızla uğraşıp ilerleyeceğiz dediysek, yoldaşlarımız için de bu böyle. Onların da durumu tamı tamına bu, onların da bu çerçevede, bu ölçülere göre ele alınması gerekir. Başka türlü olamaz; zira onlar bir bakıma partimizin özü ve özeti dirler. Onlar da üstünlükleri ve zayıf yanları olan iki yoldaş, iki insan, iki devrimci... Kusurları da olan, tartışmalı yanları da olan, ama devrimci kimlik yönünden tartışmasız olan, devrim ve sosyalizm davasına bağlılık planında tartışmasız olan iki insan. Böyle oldukları içindir ki zaten, üzerinde durduğum o büyük etkiyi yaratabiliyorlar.

Faşist katliama karşı en anlamlı tepki bu yoldaşların sahiplenilişleri üzerinden ortaya çıktı. Bu yoldaşların cenaze törenlerinin olaya dönüşmesi sayesinde katliam günlerce ayrıca kamuoyu gündeminde kaldı. İzmir'de kitle örgütleri yöneticileri jandarma ile çatışmayı göze alabildiler. Bu bir şeyi gösteriyor kuşkusuz. İzmir'den yazan bir yoldaş; ben, yıllar sonra, İzmir'de sözü çok edilen bu partili komünistin meğer ki bizim Habip yoldaş olduğunu katliamdan sonra öğrenmiş oldum, diyor. Bir başkası katliamın hemen

ertesinde yapılan gösterilerden hareketle yine İzmir'den; "İzmir uğrunda ölünecek bir şeyler olduğunu kanıtlayan Habip Gül'ü bekliyor", diye yazıyor.

Tabii ki tüm bunlar bir rastlantı değil. Bu insanlar bir partinin, partimizin Merkez Komitesi üyeleri. Demek ki bu bir rastlantı değil, bunlar sıradan kadrolar değil. Bunların birtakım anlamlı özellikleri ve yetenekleri kendi kişiliklerinde toplamaları son derece normal. Bir yeraltı partisinin Merkez Komitesi illegalitenin elverdiği sınırlar içerisinde kaç kişiden oluşur ki? Bunlar işte böyle, kendini Türkiye'de işçi sınıfı partisi olarak tanımlayan, devrimci yenilenmenin temsilcisi olarak sunan, bir ülkede devrimci komünizmi temsil ettiğini yıllardır toklukla savunan bir hareketin ve partinin Merkez Komitesi üyeleri olduklarına göre, kendi dışlarında da ilgi, sempati ve yer yer hayranlık uyandıran bir takım özellikleri kendi kişiliklerinde toplamış olmalarına çok da şaşırılmamak gerekiyor.

Bu yoldaşlar bizim partimizin özü ve özeti dirler, dedim. Buna, yineliyerek, kusurlarıyla ve üstünlükleriyle diye ekliyorum. Tıpkı partimizin de kusurları ve üstünlükleriyle bu ülkede geleceği temsil eden bir parti olması gibi.

SARSILMAZ DAVA ADAMLARI

Haklarında söylenebilecek en önemli ve öncelikli söz, yapılacak en anlamlı değerlendirme ve tanımlama, bu yoldaşların birer gerçek dava adamı olmaları olgusudur. Her iki yoldaşın da en belirgin özelliği, en üstün ve göze çarpan niteliği bu. Ben geriye doğru bakıyorum, süreçlerine bakıyorum (ki bunlar çeşitli sorunlar da içeren süreçlerdir aynı zamanda), tartışmasız olan temel bir nokta olarak belirgin biçimde bunu görüyorum; bu yoldaşların ikisi de sarsılmaz dava adamlarıdır. Bu konuda hiçbir zaman zerre kadar tereddüt yaratmamışlardır. Ve her aşamada davayı hakkını tam vererek temsil etmişlerdir. Örnekleyeceğim, ama buna bir yerde çok da gerek yok; basını-mızda zaten şu günlerde peşpeşe bunların belgeleri sunuluyor. Deyim uygunsuzsa belgelerle konuşuluyor. Biz bu yoldaşların siyasi yaşam eskizlerini çıkarırken de kendimizi hiç zorlamadık. Sadece onların süreçlerini, örgütlü siyasi yaşamlarının kilometre taşlarını cümle cümle alt alta

Ümit Altıntaş

koyduk, işte o çok ilgi uyandıran kısa özgeçmişler çıktı ortaya. Ki bir sürü temel noktada eksiktir de bu ilk eskiz. Bu insanların DGM kürsülerini devleti ve düzeni yargılamanın ve sosyalizmi savunmanın bir platformu olarak kullandıklarını oraya birer cümle olarak eklemeyi bile ihmal ettik, ki bu ne kadar temel önemde bir noktadır. Demek istiyorum ki, o kısa özgeçmişlerinde verilenler bile eksik çizgilerdir. Ama buna rağmen bu kısacık metinler ne kadar anlamlı bir tablo sunuyor, bu insanların devrimci siyasi yaşamları hakkında. Ve bu tablo, bu yoldaşların birer dava adamı oldukları konusunda herhangi bir tereddüt, herhangi bir tartışma bırakmıyor, herhangi bir ek söz gerektirmiyor.

Burada bütünsel bir dava adamı kimliği var. İnsanlar vardır, vuruşma anı gelince ölmesini bilir, yiğitliği oradan geliyordur. İnsanlar vardır, çalışmada ki gayretiyle, enerjisiyle dava adamıdır. İnsanlar vardır, dışarıda çok verimsizdir de polisteki direnişleriyle yine de gerçek birer dava adamı olduklarını gösterirler. İnsanlar vardır, poliste şu veya bu ölçüde zayıflıklar gösterirler de, zindandaki direnişleriyle dava adamı kimliğini yeniden emekle ve dirençle kazanır, kanıtlarlar... Ama bu yoldaşlar tüm bu açılardan, tüm çalışma, mücadele ve sinama alanlarında, bütünsel bir tartışmasız devrimci kimliğin temsilcileridirler. Onlar, çok yön-

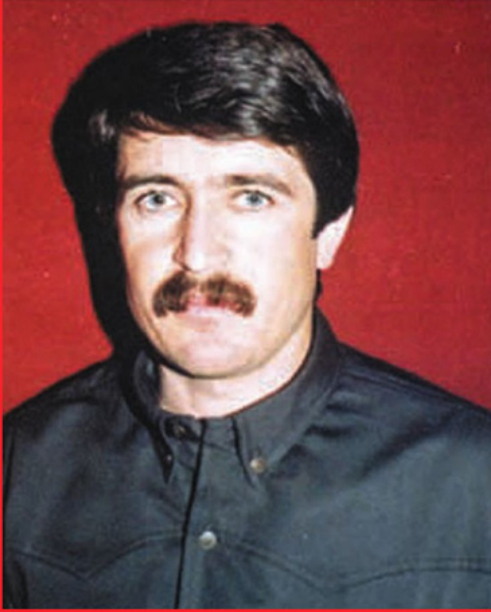
lü gerçek birer dava adamlarıdır.

Kuruluş kongremizde proletaryanın ileri sınıf devrimciliği üzerine yapılmış bir değerlendirme vardır. Bu değerlendirmede, siyasi poliste, zindanda ve mahkemelerde ileri sınıfın devrimci tutumu ve kimliği, dolayısıyla partinin temsil ettiği devrimci direnme geleneği, bütün bu direnme ve sinama alanlarında kendini bütünsel olarak gerçekleştirmek zorundadır, deniliyor. Bu genel planda bizim programımızın teorik bölümü ile ilişkilendiriliyor. Çünkü programımızın teorik bölümünün bir maddesinde, proletarya modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfıdır, deniliyor. O halde, bu sınıfın temsilcisi ve öncüsü olmak iddiasındaki bir partinin de, bu en tutarlı devrimciliği kendi şahsında gerçekleştirebilmesi gerekiyor, ki adına ve konumuna gerçekten layık olabilsin. Bunlar kuruluş kongremizin değerlendirmeleri.

Biz bizden önceki devrimci birikimi ve mirası hiçbir zaman küçümsemedik, onu her zaman ve her damlasında sahiplendik. Bu ülkede geçmişten bugüne devrimcilik adına büyük yiğitlikler gösterildi, çok büyük fedakarlıklar yapıldı, biz bu gerçeğin hep bilincinde olduk ve bu mirası hep sahiplendik. Partimizin kuruluş bildirisinde bunu ayrıca vurguladık; geçmiş kuşakların ortaya koyduğu sayısız fedakarlıklar artık boşa gitmeyecektir, zira partimiz bütün bu birikimin temsil-

özünü ve özetidirler

H. Fırat

Habip Gül

cisi, güvencesi ve geleceğe taşıyıcısıdır, dedik. Tüm bir geçmiş direnme mirasını sahiplenmek niyetiyle söylenmiş sözlerdir bunlar.

Ama burada, bizim düzeyimizde artık bir farklılık, yeni olan bir şeyler var. Biz geçmişte devrimci demokrasiyi eleştirirken de (gene aynı farklılığa gelmek için söylüyorum); onda devrimci olan her şeyi sahiplenmek, ama ileri bir sınıfın kimliği üzerinden bunu yeniden, ve en önemlisi de, daha üst düzeyde yeniden var etmek dedik, kendi payımıza bu iddiayı taşıdık. Bize inkarcı diyenleri yanıtlarken, daha en baştan, daha '87'de, "bilimsel temellere dayalı devrimci bir inkar nedir?" diye sorduk ve yanıtladık: Türkiye'nin bir dönemine damgasını vurmuş ve devrimci tarihimizin bir dönemi temsil etmiş küçük-burjuva devrimciliğinin bilimsel inkarı, onda ileri olan her şeyi özümseyerek, ama onu daha ileri sınıfın devrimciliği temeli üzerinde daha üst bir boyutta, daha geniş bir kapsamda ve temelde, daha bir bütünsel ve daha bir tutarlı tarzda yeniden varedebilmektedir. İnkarcılığımız üzerine ucuz spekülasyonlar yapanlara yanıtımız bu oldu. Aradan geçen zaman, partiye varan hareketimizin bu sözleri boşuna etmediğini göstermiştir. Partimiz, geçmiş dönem devrimciliğinin olumlu yönlerini de özümseyen daha ileri bir devrimciliğin temsilcisi olduğunu bizzat hayatın içinde

gitgide daha açık biçimde göstermiştir, göstermektedir, daha da gösterecektir. O zamanlar bizim bu tutumumuzu anlamayan ya da anlamak istemeyenlerin ise, geçmişin devrimciliğini bile koruyamayacaklarını söylemiştik, zaman bu konuda da bizi apaçık biçimde doğrulamış bulunmaktadır.

Habip ve Tuna yoldaşların, kendi kişiliklerinde, partimizin; dava adamı olmak, tutarlı devrimci kimliğin temsilcisi olmak konusundaki görüş, anlayış ve pratiklerini somutladıklarını vurgulamak istiyorum. Dışarıda devrim ve sosyalizm davası için enerjik bir biçimde çalışmak, devrimin başarısı için yapılabilecek olanın azami-sini yapmak; bunu hem Ümit'in yaşamı üzerinden, hem Habip'in yaşamı üzerinden bütün açıklığı ile görebilirsiniz. Bu iki yoldaş çalıştıkları tüm alanlarda enerjik bir çabanın temsilcisi olmuşlar, hep toparlayıcı bir rol üstlenmişlerdir. Elbette ki parti hiyerarşisindeki hızlı yükselişlerini aynı zamanda buna borçludurlar. Dışarıda böyle olan bu insanlar, poliste ve işkencede de her defasında tam olarak direndiler. Bu insanlar zindanda da her zaman tam direniş çizgisi izlediler. Habip her zaman direnişe denk geldi ve her zaman sarsılmaz, örnek bir direnişçi oldu. Dahası her zaman bu eylemlerin öncü kadrosu içinde yer aldı, ki önemli olan nokta bu zaten. Daha Kemalpaşa'dan başlayan ve hep direnişin en önünde

olmak kimliği ile sivriyen bir insanla, bir sınıf bilinçli komünist işçi ile yüz yüze burada. Mesele zindanda genel direnişçi kimliğin bir neferi olmaktan ibaret değil yalnızca, böyle bugün yüzlerce devrimci var. Direnişin hep öncüsü olan, hep öncü kadro içinde yer alan bir kimlikle ve kişilikle yüz yüze burada biz.

Bunu özellikle Habip yoldaş üzerinden ifade ediyorum, çünkü bizde uzun süreli zindan yaşamı olan yoldaş Habip yoldaştır. '91'deki ilk tutuklamadan sonraki 9 yılın 7 yılını içeride geçirmiş, ancak 2 yıl dışarıda kalabilmiştir. Bu süre içinde belli aralıklarla tam dört kez işkence ve zindan görmüştür. Ümit yoldaş kısa sürelerle yattığı için, zindandaki direnişçi kimliği daha çok Habip yoldaş üzerinden ifade ediyorum.

Ulucanlar'daki direniş çizgisinin önünü yıllardır Habip yoldaş şahsında zaten TKİP tutuyor, bu konuda bir tartışma yok, herhangi bir tevazuya da gerek yok. Orası bizim merkezimizdi, son saldırıyla bu merkezin dağıtılması da hedeflendi. Devletin karanlık kontra merkezleri buradaki yoldaşlarımızı çok iyi tanıyorlar. Savcı katliamın ardından basına açıklama yaptığı zaman Habip'in üç ismi üzerinden konuşuyor; katliamın ardından basına bilgi verirken, herkesi tek tek sayıyor, Habip'e gelince bu sonucusu diyor, ayrıca şu şu isimleri de taşımaktadır. Neden? Çünkü orada bir sicil var, bu ilgilendiriyor onları. Habip burada gerçekten çok özel bir hedef. Nereden geliyor bu diyeceksiniz? Bir ilerici politikacıda sempatiden öteye hayranlık yaratan şey nereden geliyorsa, işte tam da oradan geliyor. Dostta hayranlık, düşmanda kin yaratan aynı kimlik ve kişiliktir. Orada bir kimlik, direnişçi bir kimlik, davada sarsılmaz ve inatçı bir kimlik var. Son bir senedir hücre saldırısı konusunda döne döne yazılar yazan, tüm zindanları uyaran, CMK'yı uyaran, partiyi uyaran, kamuoyunu uyaran imzalı-imzasız sayısız yazının yazarı biri var burada, Habip Gül var burada.

Bu yoldaşların, çok yönlü ve bütünsel devrimci kimlik söz konusu olduğunda, bir de mahkemelerde sergiledikleri tutumları var. Yoldaşların katledilmeleri üzerine bir kez daha yayınladık DGM savunmalarını, bu nedenle burada buna bir şey eklemek çok gerekli değil.

Habip yoldaş son yargılanmasında

geride iki anlamlı savunma bırakarak DGM'lerin karşısına çıkıyor. Tuna daha ilk mahkeme sorgusunda düzeni yargılayan ve devleti suçlayan bir devrimci siyasal savunmayla ortaya çıkıyor. Asıl savunmasında ise, Parti'yi cepheden savunmaya hazırlanıyordu. Burada, iki önder yoldaşımız üzerinden yansıyan bir partili tutum var. Bu, DGM'leri, düzeni ve devleti suçlamanın, partiyi ve devrimi savunmanın kürsüsü olarak kullanmaktır.

Bu genelde ne kadar yaygın bir davranıştır, bilemiyorum. Adıyla, sanıyla, kimliğiyle, kişiliğiyle örgüt yöneticisi olduğu bilinen bir sürü insan var, bilmiyorum, belki de vardır bu insanların siyasal savunmaları, ama ben görmedim. Normalde siyasal savunmalar kitlelere propaganda yapmak için yapılır. Yoksa siyasal savunma yapmanın bir anlamı yok, DGM'nin duvarları arasında kaybolur gider. Orada mahkeme kürsüleri üzerinden kamuoyuna ve kitlelere sesleniliyor. '60'lı, kısmen '70'li yıllarda bu tür savunmalar basına, kamuoyuna arada bir de olsa yansırı. Türkiye'de '80-90'lı yıllarda medya üzerinde tam tekel kuruldu, hiçbir siyasal savunma kamuoyuna yansımıyor. Ama devrimci örgütler bu tür savunmaları kendi yayınları üzerinden kamuoyuna duyurabilirler, hiç değilse devrimci kamuoyuna, kendi devrimci kitlelerine. Dolayısıyla böyle savunmalar olsa, normalde bunların yansiyabilmesi lazım, ama fazlaca bir örneğine rastlıyor değiliz.

Dava adamı olmanın, bütünsel direnişçi kimliğin bir başka yönünü de kısaca hatırlatayım. Bu insanlar özgürlüğü her an kucaklamak gayreti içerisinde olan insanlar. Habip'in pratiği bu açıdan gerçekten de çok anlamlıdır, bizim için bir onurdur. On aylık para cezasını yatmamak için firar eden bir devrimciyle yüz yüzeyiz. Para cezası 83 milyondur, o zamana göre fena bir para değildi; gene de ödemeyi düşünüyorduk, kabul etmedi ve kaçtı. Kaçışı da çok ilginç bir kaçış, sonradan bir dizi ara belayı da atlatmış hayli maceralı bir kaçış. Evet, parayı ödemedi ve kalan on ayını yatmamak için kaçtı... Bu bir bakış açısı sorunudur. Bu bir devrimci kimlik sorunudur. Tünelin ucuna kadar gelip de dönen birinin ahmaklığını bir türlü anlayamadım, diye yazmıştı. Onun gibi bir devrimcinin gerçekten anlayamayacağı bir şey bu.

Zor dönemlere inat serpilip gelişen bir orman olacağız!

S. Gül

Güneşin, yeterli yağışın, elverişli iklim koşullarının olduğu bir ortamda tohumdan filize durmak kolaydır. Fakat rüzgarın sert estiği, güneşin yüzünü göstermediği koşullarda dik durabilmek, toprağa sıkı sıkı tutunmak, kök salmakla mümkündür ancak... Belki fırtınalar dalları kırar, belki filizlerimiz koparılır yaban ellerle fakat köklerimiz yeni yeni ve binlerce açacak filizin, çiçeğin de temeli olacaktır.

Bizim de tohumdan filize, filizden genç bir bitkiye dönüşen yiğit yoldaşlarımız 1999'da Ulucanlar'da ölümüne bir direnişle aramızdan ayrıldılar. Ölümünün üzerinden yıllar da geçse, köklere, sade köklere dönüşmüş onlar, düştükleri yerlerden yepyeni bir hayat olarak açmaya devam ediyorlar. Değil mi ki can buldukları toprak, toplumun tek devrimci sınıfı işçi sınıfıydı; tohumu kök, kökü yeni tohum yapan hareketin içerisinde büyüdüler, geliştiler, kökleştiler, ölümsüzleştiler.

Yoldaşlarımızı Ulucanlar Katliamı'nda yitirmemizin 19. yılındayız. Ölümüne direnişin, devrim uğruna fedakarlığın, devrim davasının yenilmezliğinin örneğinin 19. yılı. Böylesine bir direnişi, böylesine bir örneği yaratan devrimci sınıf partisinin yiğit nefeslerinin ölümsüzlüğünün 19. yılında onlardan öğreneceğimiz daha çok ve hep yeni şeyler var.

Hele ki bu topraklarda gerici rüzgarların estiği, dinsel gericiliğin koyu karanlık ikliminin hakim hale geldiği bu süreçte 'partimizin özü, özeti' olan yoldaşlarla bütünleşmek önemli bir ihtiyaç. Zor dönemlerden geçtiğimiz bir süreçte vakit tam da zor dönem devrimcilerinden öğrenme vakti!

1960'lar, dünyadaki gelişmeleri de hesaba katarak Türkiye topraklarında devrimciliğin uygun iklimini oluşturuyordu. '70'li yıllar ise '60'ların mirasından devraldıklarıyla birlikte daha ileri bir düzeyin yakalandığı yıllar oldu, düzenden kopuşun ilk meyvelerini verdiği yıllar. 1980'ler ise bilindik bir tabirle toplumun üzerine ölüm toprağı atıldığı yıllar olarak tanımlanır. '70'li yılların devrimci yükselişi sonrasında 1980 askeri faşist darbesiyle bir yenilgi dönemine girilmiştir. Rüzgarlar tersten esmeye başlar, bir bir saflar eksilir. '60-'70'lerin ılıman havasını soluyanlar '80'lerin sert ikliminde saf

değiştirir. '70'lerde düzenden kopuşlar yaşanırken, '80'ler düzene geri dönüşleri getirir. Türkiye topraklarındaki bu ağır havaya, dünyadaki tasfiyeci havanın ağırlığı da eklenir.

Böylesi bir çifte yenilgi ortamında gerçekliğin yüzüne büyük bir soğukkanlılıkla bakanlar, kolay yenilgiyle hesaplaşma iradesini gösterenler, komünist hareketin ilk tohumlarını oluştururlar. Geçmişin olumlu yanları alınır, düzene ait yanlar kesilip atılır. Bütün olumsuzluklara rağmen işçi sınıfının büyüyen gövdesi ve süren gelişimiyle bu adımlar atılmış olur. 12 Eylül darbesiyle ölü dedikleri işçi sınıfı 1987 yılında ilk kıpırtılarını, Netaş grevinde ve Derby işgalinde gösterir. 1987'de komünist hareketin ortaya çıkışı 1960-1970'lerdeki işçi sınıfının gelişimi, mücadelesiyle olmuştur; temeli bizatihi işçi sınıfıdır. Aynı zamanda '80'lerin pasına karşı girilen mücadele de bu ortaya çıkışı sağlamıştır.

1987 yılı yeni bir dönemin başlangıcıydı. Bu topraklarda komünist hareketin ortaya çıkışı, çifte yenilgi sonrası Türkiye topraklarında ilk iyimser havanın kendini hissettirdiği bu süreçte gerçekleşti. Sonrasında her ne kadar işçi sınıfı cephesinde çıkışlar, grev ve direnişler, kitlesel eylemler gelişse de aslolarak devrimci harekette tasfiye, dünya ve Türkiye'de

gericilik yıllarına girilen bir süreç işleme-ye başladı. Böylesi bir zor dönemin içerisinde geçen komünist hareket zoru başardı. Düzene karşı savaşacak tek devrimci sınıfa ayak basarak gelişti, güçlendi ve işçi sınıfına mücadelesinde önderlik edecek partiyi kurdu.

Parti şehitlerimiz Habip Gül 1987, Ümit Altıntaş 1991 yılında komünist hareketin saflarına katılır. Düzene karşı bir umut ve iyimserlik havasında değil, tam da zor bir dönemde örgütlenirler. Ölüm-lerine kadar sürececek örgütlü yaşamları boyunca devrimciliğin en ari örneklerini oluştururlar. Habip ve Ümit zor dönemde, ağır, elverişsiz koşullarda katıldıkları devrim saflarında devrimci mücadelenin gerektirdiği tüm sorumlulukları omuzlayan, devrimci tutum ve davranışı her alanda temsil eden devrimcilere dönüşürler. Baskı ve terörün, sokak infazlarının, iyi ihtimal olarak sayılan tutuklamaların, hapis yıllarının sık yaşandığı yıllarda devrimle bütünleşmeyi ve devrimi her alanda temsil etmeyi sağlayan ise ayak bastıkları zemin, işçi sınıfını temsil eden ve işçi sınıfının bilimsel dünya görüşü sosyalizmle bütünleşen komünist harekettir.

Sosyalizme ve devrime duyulan inanç, komünist hareketle bütünlenen

ve daha ileri bir düzeyde somutlanan bilinçle profesyonel devrimcilere dönüşürler. Bütün yaşamlarında, kendilerindeki mücadeleyi de şekillendirirler. Yaşamları boyunca kendilerini eğitmek, ideolojik olarak gelişmek, partinin düşünce yaşamına aktif olarak katılmak, partiyi her açıdan beslemek noktasında örnek devrimciler olurlar. 'Partinin özü ve özeti' olmak için büyük bir emek, özveri ve fedakârlık gösterirler. Zindanlarda, temsil ettikleri devrimin tutum ve davranışlarını sergiler, tam direniş gösterirler.

Ulucanlar şehitlerimiz Habip ve Ümit, partinin ideolojik birikimini özümsemiş, kendilerinde cisimleştirmiş, örgütlü yaşam ve direnişçi kimliği geliştirmiş, partiyle bütünleşmiş devrimcilerdir. İkisi de bütünsel bir devrimci kimliğin temsilcileridir. Sağlam bir devrimci bilinç, inanç, buna dayalı devrimci örgüt kimliğinin temsiliyetini zor dönemlerde başarmışlardır.

Partinin özü olan yoldaşlarımızın ölümünün 19. yılında, içinden geçmekte olduğumuz gericilik yıllarında yoldaşlarımızı, zoru başarmaya, zor dönem devrimcileri olarak yetiştirmeye, devrimci kimliğimizi geliştirmeye devam ederek anıyoruz. Onları anmak, onlarla ve partiyle bütünleşmekle olanaklıdır.

Katliamlar sonrası asıl sorumlular hep aklanır

8 Temmuz tarihinde Çorlu'da yaşanan tren katliamı sonucu 25 kişi yaşamını yitirmişti. Katliamın nedenlerine dair gerek meslek odalarından gerekse de sendikalardan çeşitli raporlar hazırlanmıştı. Demiryollarının bakım-onarım gibi birçok alanı özelleştirilmiş, eleman sayısı azaltılmış, gerekli denetim ve önlemler ihmal edilmişti. Sonuçta 25 kişi yaşamını yitirdi, yüzlerce kişi de yaralandı. Resmi açıklamalarda ise aşırı yağışlara dikkat çekilmiş, alt düzeydeki kadrolar hakkında soruşturma başlatılmıştı.

Bu tür katliamlarda bakanlıklara çalışan bilirkişiler tarafından hazırlanan raporlar, açılan mahkemelerde delil olarak kullanılır. Bilirkişi olarak atanmak için meslek sahibi, en az 5 yıl çalışmış, 25 yaşın üstünde olmak yeterli. Genellikle akademisyenler bilirkişi olarak atanıyorlar. Bilirkişiler aynı zamanda alanında uzman olan kişilerden seçiliyor.

Çorlu'daki tren katliamını inceleyen heyetten biri Gelişim Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Bölüm Başkanı Prof. Dr. Mustafa Karşahin. 2004 senesinde Pamukova'da hızlandırılmış trende de katliam yaşanmış, 41 kişi yaşamını yitirmişti. Bu katliamın incelemesini yapan "Bağımsız Bilim Kurulu" isimli heyette de bulunan Karşahin, raporda dolaylı olarak makinistleri suçlamış, asıl sorumluları aklamıştı. Bu rapordan sonra Karşahin bakanlıkta hızla yükseldi. 2005-2012

yılları arasında Ulaştırma Bakanı Danışmanı, 2013 yılında Yüksek Hızlı Tren İşletmesi Danışmanlığı, 2013'ten itibaren Ulaştırma Bakanlığı içerisinde Kaza Araştırma ve İnceleme Kurulu üyeliği görevlerinde bulundu. Yine 2012-2014 yılları arasında Çorlu'daki katliamın meydana geldiği Trakya Demiryolu Hattı Yenileme Projesi'nde danışmanlık yaptı. Ayrıca bir dönem Ulaştırma Bakanlığı ile ticari ilişkiler geliştirdi.

Bilirkişi olarak atanan birinin geçmişine bakılınca Çorlu'daki katliam için hazırlanacak raporun ne yönlü olacağı açıktır. Zaten "kazanın" yaşandığı ilk günlerde nedenini "doğal" olaylara bağlayan Karşahin, "135 yıldır fonksiyonunu yerine getirebilen başarılı bir menfez. Küresel ısınma kaynaklı mevsim değişikliklerinden ani sağanak yağışlar ortaya çıkabiliyor" ifadelerini dile getirmişti. Karşahin asıl sorumluları aklamak konusunda "bilirkişi."

Türkiye'de benzer türden sayısız katliam yaşandı. Her olay sonrası inceleme heyeti oluşturuluyor, resmi rapor hazırlanıyor ve asıl sorumlular hiçbir zaman bu raporlarda yer almıyor. Heyette bilirkişi olarak kimlerin, nasıl atanabildiğini yukarıdaki örnek göstermektedir.

Aladağ yurdunda çıkan yangın sonucu 11'i çocuk 12 kişi hayatını kaybetmişti. İki yıldır süren mahkemeler sonucu son kalan iki sanık da bilirkişi raporları ile

tahliye edildi. Bu rapor yangını basit bir ihmal olarak gösterdi. Davada tutuklu sanık kalmadı. Aladağ yurdu Süleymanlılar Tarikatı'na ait, bina kaçak. Yangın merdiveni, kapılar, PVC'ler bakımsız ve kilitliydi. Bu katliamda da tek sorumlu yurt müdürü ya da oradaki görevliler değildir. Öğrenci yurtlarının tarikatlara devredilmesinin, emekçilere tek alternatif olarak bu yurtların işaret edilmesinin, denetimlerin yapılmamasının asıl sorumlusu sermaye devletidir. Ancak bilirkişi raporu bunları yazmaz.

Soma Katliamı'nda resmi rakamlara göre 301 işçi yaşamını yitirdi. Toplumsal muhalefetten kaynaklı şirket sahipleri ve alt kademe yöneticileri tutuklandı, ancak son davada tutuklu sanıklara ödül gibi cezalar verildi. Bilirkişi raporunda yine asıl sorumlular yazılmadı. Soma madeninin ruhsatı Türkiye Kömür İşletmeleri'ne (TKİ) ait. Sonradan özelleştiriliyor, denetimler yapılmıyor, kâr uğruna insan hayatı yok sayılıyor ve sonuçta Türkiye'deki en büyük katliamlardan biri yaşanıyor.

Örnekler daha da çoğaltılabilir. Ama bu örneklerde dahi bilirkişi raporları ile asıl sorumlu olan sermaye devletinin nasıl amlandığını görebiliriz. Devlet organize şebeke gibi çalışıyor. Medyası, "bilim insanları", baskı aygıtları, yargı süreci hep si takım çalışması içerisinde, gerçek fail olan sömürü ve rant düzenini aklarak başka katliamlara davetiye çıkarıyorlar.

Açlık ordusu büyüyor

İstanbul'un orta yerinde, her akşam bir kuyruk uzar. Kuyrukta bekleyenler arasında mülteciler de vardır, yaşlılar da evsizler de... Her akşam uzayan bu kuyruk bir bardak sıcak çorba içindir. Dışarıda yatan evsiz barksızlar başta olmak üzere; çorba dağıtan arabanın gelmesini beklemektedir. Türkiye'de her gün onlarca ekmeğe çöpe atılırken, birileri çıkıp askıda ekmeğe kampanyası başlatabiliyor.

Kriz koşullarının etkisini günden güne hissettirdiği ülkede her gün yatağa onlarca aç çocuk, karnı boş insan giriyor. Önümüzdeki süreçte bu tür yardımseverlikler çoğalacaktır, açlar ordusu da. Ama çözüm ne vicdanları rahatlatmakta ne de bu gece bir sıcak çorba içtim diye sevinebilmekte. Gerçek çözüm, dünyanın hiçbir yerinde açlık ve sefaletin kol gezmediği işçi-emekçi iktidarındadır. Geceleri aç yatılmayan gündüzleri sömürülme sistemin adı sosyalizmdir.

Ya sosyalizm ya barbarlık!

M. GÜZEL

Gelir dağılımındaki uçurum derinleşti

Kapitalizmin krizi işçi ve emekçilere gelir dağılımındaki adaletsizlik olarak da yansıyor.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) yayınladığı 2017 Yılı Gelir ve Yaşam Koşulları araştırmasına göre, geliri en yüksek olan yüzde 20'lik kesimin toplam gelirden aldığı pay 2016'ya göre yüzde 0,2 artarak yüzde 47,4'e yükseldi. Geliri en düşük yüzde 20'lik kesimin toplam gelirden aldığı pay ise yüzde 6,3.

Araştırmaya göre nüfusun yüzde 69,2'sinin konut masrafları ile konut alımı dışında taksit ödemeleri olduğu veya borçlu oldukları ifade edilirken yüzde 60,8'i bir haftalık tatil masraflarını karşılayamıyor. Yüzde 13,4 ise konut masraflarının hanelerine çok yük getirdiğini söyledi.

Flormar direnişi Humanite Festivali'ndeydi!

Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi, Flormar direnişiyle dayanışma çalışmalarını Humanite Festivali'nde bildiri dağıtımları, standdan propaganda ve bir panelle sürdürdü. Fransız Komünist Partisi'nin organize ettiği ve yüz binlerce sol/sosyalist işçi, emekçi ve gencin buluşma noktası olan festivaldeki faaliyetle Türkiye'deki direniş daha geniş kesime duyuruldu.

Cuma günleri düzenli Yves Rocher boykot eylemi yapan komite bu hafta eylem alanı olarak festival girişini tercih etti. Üç günlük festival için gelen kitleyi kapıda afişler ve sloganlar eşliğinde bildiri dağıtımını gerçekleştiren komite bileşenleri karşıladı.

İkinci gün SYKP standında komite afişleri ve bildirimleriyle Flormar direnişine dair duyarlı işçi ve emekçilerle iletişim kuruldu. Genel olarak sol/sosyalist bilinçli bir kitlenin geldiği festival alanında bile Yves Rocher şirketinin olumlu bir imajı olduğu görüldü. Bir dizi diyalogda Yves Rocher'den böyle bir sendika düşmanlığı beklemeyecekleri söylendi. Direniş anlatıldıktan sonra Yves Rocher'in gerçek yüzüyle tanışan emekçiler desteklerini sundular.

DİRENİŞ PANELİYLE GÖÇMEN İŞÇİLER BULUŞTU

Üçüncü gün Ortadoğu standlarının keşif noktasında masa açılarak bildiri dağıtımları gerçekleştirildi. Ardından panel düzenlendi. Panelde ağırlıklı olarak Türkiyeli göçmen işçiler yan yana geldi. Böylece hem Türkiye'deki direnişe selam gönderilirken hem de göçmen işçiler mücadele açısından yan yana geldi.

Panelde ilk olarak simultane çeviriyle

komite bileşeni bir Fransız konuştu. Yves Rocher tekeli ve Flormar direnişi üzerinden kapitalistlerin üretimi taşıması ve sömürü ülkelerindeki kölelik dayatmalarını anlattı. Kapitalistlerin artık kâr marjını korumak adına sıkıştıklarını en temel haklar ve örgütlülükler dahi tahammül edemeyecek halde olduklarını anlattı. Kapitalistlerin bu politikası ile farklı ülkelerdeki işçilerin artık tek sınıf olduklarını fark etmesine hizmet ettiğini vurguladı.

Panelin ikinci konuşmasını SYKP Eş Genel Başkanı Tuncay Yılmaz yaptı. Yılmaz, Türkiye'deki ağır baskı şartlarına rağmen mücadelenin sürdüğünü vurgulayarak sözlerine başladı. Yaprak kıpırdamıyor izlenimi yaratılmak istendiğini fakat mücadelenin yükseldiğini, bizzat işçi direnişleri ile sistemin zorlandığını anlattı. "Sosyal medya paylaşımlarından bile insanlar tutuklanıyor" argümanı ile herkesin susturulmaya çalışıldığı bir dönemde işçilerin, hem de AKP ve MHP kökenli işçilerin bile direnişe geçtiğini ifade eden Yılmaz, alt kimlik temelli mücadele karşısında sınıf vurgusunu yaptı. '89 bahar eylemleri döneminde "Zonguldak-Botan el ele!" sloganını örnek vererek "Flormar-Kürdistan el ele" demek gerektiğini, kadınlardan Alevilere tüm alt

kimlik mücadelelerinin sınıf mücadelesi ile birleşmesi gerektiğini ifade etti.

Son olarak Komite adına yapılan konuşmada OHAL üzerindeki değişikliğe işaret edildi. "OHAL kalktı" argümanının Fransa modeliyle yasalar içerisine yedirilmesiyle aslında OHAL'in süreklileştirildiği vurgulandı. OHAL şartlarının başladığı ve süreklileştirildiği bu baskı döneminde Yüksel direnişinden cam işçilerinin yürüyüşüne, Bakırköy ve Kadıköy'deki KHK'lıların eylemlerinden maden işçilerine, Flormar direnişinden 3. havalimanı işçilerinin isyanına uzanan birçok tepkinin açığa çıktığının altı çizildi.

Son olarak bir göçmen inşaat işçisi sendikada 3. havalimanı işçileri için bir açıklama hazırladıklarını ifade ederek iki ülkedeki mücadelenin bağlarına vurgu yaptı. Bir başka işçi de Flormar direnişi ile seçim endekslili mücadeleyi karşılaştıran bir konuşma yaptı. Küçümsenen, mücadele açısından yok sayılan AKP'li, dini inançlı kadın işçilerin sınıf bilinciyle mücadeleyi seçtiklerini ve kafalarındaki tabuların yıkıldığını vurguladı.

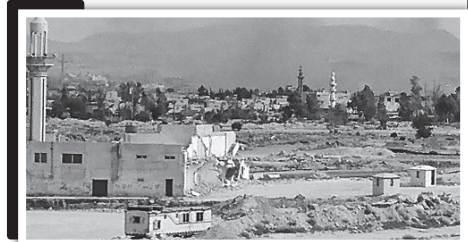
Panel grev ve direnişleri büyütme, Flormar direnişi ile dayanışmayı sürdürme çağrısıyla bitirildi.

"Uçağımız İsrail yüzünden düştü"

Rusya tarafından yapılan açıklamada, 17 Eylül'de içindeki 15 askerle birlikte Suriye'de kaybolan İL-20 uçağının, Suriye hava savunma sistemi tarafından vurulduğu belirtildi. Öte yandan 17 Eylül'de Rus üslerinin bulunduğu Lazkiye'ye füzeler atılırken Rusya saldırısının Fransız gemilerinden ve 4 İsrail F-16 uçağından gerçekleştirildiğini açıkladı.

Rusya Savunma Bakanlığı Sözcüsü İgor Konaşenkov, uçağın vurulmasına alandaki İsraili pilotların sebep olduğunu ve bunun düşmanca bir provokasyon olduğunu ifade etti. Konaşenkov, İsraili F-16 pilotlarının Rus uçağını Suriye hava savunma sistemlerinin olduğu bölgeye sürüklediğini ve uçağı kalkan olarak kullandıklarını söyleyerek "İsrail hava kontrol sistemleri ve F-16 pilotları Rus uçağını görememiş olamaz, zira uçak 5 kilometre irtifadan sonra inişe geçmişti. Kasıtlı olarak bu provokasyonu yaptılar" dedi.

İsrail'in bu eylemine gerektiği gibi karşılık verme hakkını ellerinde bulundurduklarını belirten Konaşenkov, İsrail'in Lazkiye'deki hareketliliğine dair önceden kendilerini haberdar etmediğini, saldırıdan 1 dakika önce verilen bilgininse İL-20 uçağının bölgeden ayrılması için yeterli olmadığını ifade etti.

İsrail'den Suriye'ye füze saldırısı

Cihatçı çeteleri koruyan ve emperyalist ülkelerin çıkarı doğrultusunda Suriye'deki savaşın sonlanmasını önlemeye çalışan İsrail 15 Eylül akşamı Suriye'ye füze saldırısı gerçekleştirdi.

Suriye resmi haber ajansı SANA, Şam Havalimanı'nı hedef alan füzelelerin hava savunma sistemi tarafından vurulduğunu aktardı. Saldırıda ölü veya yaralı olmadığı öğrenilirken, İsrail ordusu basın dairesinden bir yetkili Sputnik'in konuyla ilgili sorusuna "Yurt dışı kaynaklı haberlerle ilgili yorum yapmıyoruz" yanıtını verdi.

3. havalimanı işçilerinin mücadelesini destekliyoruz!

İstanbul'da inşa edilen 3. havalimanı inşaatında on binlerce işçi kölelik koşullarında çalıştırılmaktadır. Çoğu onlarca taşeron firma bünyesindeki işçiler, son derece düşük ücretler bir yana, her türlü iş güvenliğinden de yoksun çalışmaktadırlar. Hemen her gün bir iş cinayeti yaşanmaktadır.

Açılışı 29 Ekim'e yetiştirilmeye çalışılan havalimanında son zamanlarda baskılar ve iş kazaları had safhaya ulaştı.

Baskılar ve kölece çalışma koşulları dayanılmaz boyuta ulaşan inşaat on binlerce işçi iş durdurarak ve barikatlar kurarak direnişe geçti. İnsani çalışma koşulları ve ücretlerin yükseltilmesi talebiyle direnişe geçen işçilerin eylemi polis ve jandarma saldırısıyla önlenmeye çalışıldı.

İşçilerin son derece meşru eylemlerinden korkuya kapılan patronlar, gece yarısı jandarmalar eşliğinde işçi koşullarına yaptıkları baskında 400 kadar işçiyi

taşeronların arabalarıyla gözaltına aldılar.

Bu son işçi eyleminde de görüldüğü gibi, sermaye sınıfı ve onun devleti, krizin faturasını, işçilerin canı pahasına işçi sınıfına ödetmek istiyor.

Bizler BİR-KAR İşçi Komisyonu olarak, on binlerce inşaat işçisinin bu son derece haklı ve insani taleplerini destekliyor, onlarla dayanışma içerisinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz!

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU

Her 5 saniyede bir çocuk önlenebilir nedenlerle ölüyor

Emperyalist kapitalist düzende servet ve sefalet uçurumu iyice derinleşirken, emperyalist saldırganlık ve polis devleti uygulamaları için devasa bütçeler harcanıyor. Öte yandan, her 5 saniyede 15 yaş altı bir çocuk önlenebilir hastalıklar nedeniyle yaşamını yitiriyor.

BM Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF), Dünya Sağlık Örgütü, BM Nüfus Birimi ve Dünya Bankası'nın hazırladığı ortak raporda, 2017 yılında her 5 saniyede bir çocuğun önlenebilir hastalıklar nedeniyle yaşamını yitirdiği belirtildi. Yaklaşık 5,4 milyon çocuk ölümünün 5 yaş altında gerçekleştiği ifade edilen raporda, yeni doğan çocuk ölümlerinin de tüm ölümlerin neredeyse yarısı olduğu ifade edildi.

Raporda, temiz içme suyu, elektrik, aşı ve ilaca erişimleri sağlanmazsa 2030'a dek 56 milyon çocuğun ölüm riskinde olduğuna da dikkat çekilerek çocuk ölümlerinin en çok Afrika ve Güney Asya'da yaşandığı kaydedildi.

Buna göre geçtiğimiz yıl gerçekleşen 5 yaş altı çocuk ölümlerinin yarısının sahra altı Afrika'da, yüzde 30'u ise Güney Asya'da yaşandı.

Sahra altı Afrika'da her 13 çocukta birinin 15 yaşından önce yaşamını yitirdiği de eklendi.

Yemenliler ABD bombalarıyla katlediliyor

Suudi Arabistan'ın başını çektiği gerici koalisyon yıllardır Yemen'i yerle bir eden ve çoğunlukla sivillerin hedef alındığı saldırılarında ABD yapımı bombaları kullanıyor.

Yemen'deki Mwatana adlı bir insan hakları kuruluşunun belgelerine göre, saldırılarda kullanılan bomba kalıntıları üzerindeki seri numaralarından yola çıkılarak bombaların ABD yapımı olduğu öğrenildi.

CNN'in konuyla ilgili haberinde de şunlara dikkat çekildi: "ABD koalisyon için hedef gösterici kararlar almadığını savunuyor ama milyarlarca dolar silah satışı, Suudi savaş uçaklarına yakıt desteği ve istihbarat paylaşımı ile koalisyonun operasyonlarını destekliyor."

'Hambacher Forst'ta çevre katliamına karşı direniş

6 yıl önce Almanya'nın enerji şirketi RWE'nin (Rheinisch-Westfälisches Elektrizitätswerk AG) Hamburg'un 'Hambacher Forst' olarak bilinen 200 hektarlık ormanlık alanda bulunan linyit kömürünü çıkarmak için orman katliamı gerçekleştireceğinin açığa çıkmasının ardından, ormanlık alan çevre felaketine karşı duyarlı kesimler tarafından işgal edilmişti. Binlerce aktivist 6 yıldır ağaçlar üzerine kurdukları çardak evlerde yaşıyor ve bu çevre felaketine karşı duruyorlar.

"Klimakampı" diye adlandırdıkları kampta binlerce kişi yeni linyit kömürü ocaklarına karşı direniş devam ediyorlar. Binlerce kişinin çevre katliamına karşı sürdürdükleri bu mücadele "sivil itaatsizlik" olarak da niteleniyor.

Orman kesim mevsimi gerekçe gösterilerek 1 Ekim 2018 itibarıyla ocak alanındaki kesimlerin yapılabilmesi için, kolluk kuvvetlerinin harekete geçmesini isteyen RWE patronlarının sözünü emir sayan kolluk kuvvetleri harekete geçti.

Son iki haftadır aralıklarla direnişçilere saldırarak alanı boşaltmaya çalışan polis, büyük bir direnişle karşılaşmakta. Aralıklarla 300'ü aşkın polis kuvveti eşliğinde harekete geçen RWE çalışanları, çardak evleri ve barikatları kaldırarak alan açmaya çalışıyorlar.

RWE tekeli bir taraftan polis eşliğinde alanı boşaltmak için her türlü entrikaya başvururken, diğer taraftan da eylemcileri itibarsızlaştırmaya ve kamuoyu yaratmaya çalışıyor. "Evinizdeki lambanın

sönmesini ve enerjide dışa bağımlılığı istemiyorsanız, bu ocak açılmalı" gibi demagogiler eşliğinde eylem ve eylemcilerin itibarsızlaştırılması tam gaz sürdürülüyor.

Tüm bu yalan ve karalama kampanyalarına karşı zorla boşaltılan alanlar bir taraftan yeniden ele geçiriliyor, diğer taraftan da kitle desteği tüm karalama kampanyalarına karşın giderek artıyor.

KİM BU RWE?

RWE şirketi 1898 yılında Almanya'nın Essen şehrinde kuruldu. Başlangıçta bir devlet şirketi olan RWE kömür ocaklarından kömür çıkarmakla kalmadı. Kurduğu termik santrallerle elektrik de üreten RWE, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan nüfuz alanını genişleterek ve kârlarına kâr katarak çıktı ve Almanya'nın en büyük enerji üreten şirketleri arasında girdi.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda nüfuz alanını daha da genişleten şirket, savaş sonrası Almanya'nın ikiye bölünmesiyle, kendi alanında Almanya'nın en büyük şirketi konumuna yükseldi.

RWE tekeli, Almanya'nın yanı sıra İngiltere, Belçika, Avusturya, Türkiye, Çek Cumhuriyeti ve eski Doğu Bloku ülkelerinde de enerji sektöründe faaliyet gösteriyor. Yani buralarda da çevre katliamlarına imza atıyor. Borsada da faaliyet gösteren RWE, 2016 borsa verilerine göre bu alanda dünya çapında 315. sıra-

da bulunuyor.

JAPONYA'NIN FUKUSHİMA ATOM SANTRALİNDEKİ KAZA VE RWE'NİN AÇMAZI

11 Mart 2011'de Japonya'nın Fukushima kentinde meydana gelen nükleer felaketin ardından özellikle Batı Avrupa ülkelerinde yenilenebilir enerji için tartışmalar hız kazanmış ve başta atom santralleri olmak üzere, kömür termik santralleri gibi enerji sektörlerinden vazgeçilmesi gündeme gelmiş, bu tepkiler karşılığında dönemin Alman hükümeti yenilenebilir enerji için bir takvim açıklamak durumunda kalmıştı.

Bu takvime göre; 2050 yılına kadar yenilenebilir enerji yüzde seksenlere çıkarılacaktır. Tam da aynı dönemde RWE şirketi Hamburg'da 200 hektarlık alanda termik santral açmak için harekete geçiyor. Almanya'nın 2017 yılı enerji üretim verilerinden hareketle bunun pek de tesadüf olmadığı görülüyor. Bu veriye göre, kömürle çalışan termik santrallerin enerjideki payı hâlâ yüzde 39.6'larda.

Aradan geçen altı yıla rağmen emeline nail olmayan RWE şirketi, çareyi kara propaganda eşliğinde kolluk kuvvetlerinin zorunda görüyor.

Direnişçiler de, kamuoyu desteğinin verdiği moral güç ve heyecanla kolay kolay alanı terk etmeyecek gibi görünüyorlar.

Eğitimde dinsel gericiiliğin karanlığı

İktidara geldiği günden bu yana AKP'nin temel gündemlerinden ve temel saldırı hedeflerinden olan eğitim ve okul sistemi, en fazla çürütülen alanlardan biri haline geldi. Bir taraftan neo-liberal saldırılar ve özelleştirmeler sonucu eğitimin ticarileşmesi, diğer taraftan da okul öncesinden üniversitelere kadar eğitimin her aşamasını dini esaslara göre şekillendirmek biçiminde dinselleştirme politika ve uygulamaları, bu çürümenin iki boyutunu oluşturdu. Eğitimi ticarileştirme saldırısıyla dinselleştirme saldırısı birbirlerini tamamlayan süreçler olarak gelişti.

Şimdi, Erdoğan'ın "Eğitim-öğretim konusunda da tarihi nitelikte değişimlere hazırlanıyoruz" açıklamasıyla yeni bir saldırı gündeme gelmiş görünüyor.

Erdoğan, yeni eğitim ve öğretim döneminin başlamasına ilişkin bir mesaj yayınlamaya eğitim sisteminde bir kez daha "tarihi değişim" "müjdesi" verdi. Mesajında, "Türkiye'nin yeni bir yönetim sistemiyle birlikte, her alanda yeni bir döneme girdiğini" söyleyen Erdoğan, "Bu dönemde, sabır, emek, samimiyet ve fedakarlık isteyen uzun bir süreç olan eğitim-öğretim konusunda da tarihi nitelikte değişimlere hazırlanıyoruz" açıklamasında bulundu. "Ekonomisi güçlü, toplum yapısı sağlam, dünyaya öncülük eden ülkelerin vasıflarının başında kaliteli, insanı merkeze alan bir eğitim-öğretim sistemine sahip olmalarının geldiğine" işaret eden Erdoğan, "genç ve dinamik nüfusa sahip, geleceğe dair iddiaları olan Türkiye'nin hedeflerine ulaşmasının da nesillerini kaliteli bir eğitim-öğretim sistemiyle buluşturmasına bağlı olduğunu" vurguladı.

"Bu anlayışla son 16 yıldır eğitim-öğretimi önceliklerinin en başına çıkartarak, istikbalin teminatı olan çocuklar için imkanları seferber ettiklerini" öne süren Erdoğan, "Yeni eğitim-öğretim yılında da, günün ihtiyaçlarını, gelişen teknolojileri ve milletimizin beklentilerini göz önünde bulundurarak, bu alandaki reformlarımızı aralıksız sürdüreceğiz" dedi.

Bolca demagojinin yapıldığı açıklama bir yana, Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), okulların açılması ve kapanmasına ilişkin esasların düzenlendiği yönetmelikte ya-

pılan değişikliklerle Anadolu lisesi, mesleki ve teknik eğitim merkezi ve mesleki eğitim merkezlerinde karma eğitim yapılması şartını kaldırdı. MEB, karma eğitime ilişkin maddenin kaldırılmasının yargı kararıyla olduğunu savundu. Gelen tepkiler üzerine, yönetmelikteki madde kaldırılrsa da Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 'karma eğitim' başlığı altındaki "Okullarda kız ve erkek karma eğitim yapılması esastır. Ancak eğitimin türüne, imkân ve zorunluluklara göre bazı okullar yalnızca kız veya yalnızca erkek öğrencilere ayrılabilir" maddesini hatırlatan MEB yetkilileri "Kesinlikle karma eğitimin kaldırılmasına ilişkin herhangi bir çalışma ve düzenlemenin olmadığını" ileri sürdü.

Sermayenin dinci-faşist iktidarı, sınıfsal, cinsel, etnik, dinsel ve mezhepsel kutuplaşmaları ve ayrışmaları ürkütücü boyutlara ulaştırdı. Şimdi, eğitimde karma sistemin tasfiye edilmeye çalışılmasıyla cinsiyet alanında yeni bir başka ayrıştırmanın adımlarını atmaya hazırlanıyor. Ayrı taksiler, ayrı vagonlar, ayrı hastaneler gibi düzenlemelerle, çeşitli mekan ve zamanların kadınlar ve erkeklere göre ayrıştırılmasına gidilmekle gündelik hayatın her alanında yapmaya çalıştıklarını okullarda da yapmak istiyorlar. Mümkün olsa tüm hayatı cinsiyete göre ayırtmak yoluna gitmek gibi bir gözü dönümlük sergileyecekler.

EĞİTİMDE DİNSELLEŞME VE PİYASALAŞMADA VARILAN BOYUT

AKP'nin 16 yıllık yönetimi boyunca, bir yandan hızlı bir tempoyla özelleştirilen eğitim, yağma ve talan alanı haline getirildi. Okullar adeta şirket-işletme olarak görünür oldu. Diğer yandan da artık neredeyse yılda bir yapılan müfredat değişiklikleriyle eğitim sistemi dinsel gericilikle çürütüldü. Din dersleri ve imam hatipler yaygınlaştırıldı. İmam hatiplerin sayısı 2002'de 70 bin iken 2016'da bir milyona yükseldi. Cemaat ve tarikatların eğitim alanındaki etkinlikleri sürekli olarak artış gösterdi. Geline aşamada her yaşta milyonlarca çocuk, çok etkin olarak faaliyet gösteren tarikat okullarında eğitim görmeye, vakıf yurtlarında barınmaya mecbur bırakılır hale getirildi. "Kindar ve dindar" bir nesil yetiştirmek istek

ve amacını arsızca ilan eden AKP, 4+4+4 sistemiyle de gerici, ticari, mezhepçi ve şeriatçı eğitim sistemini derinleştirdi.

Dini kuralların ve dinin gündelik yaşama müdahalesi çocuk kitaplarından kadın düşmanlığına, alkol kullanımına müdahaleden pembe taksiye, diyanet fetvalarından batı müziği dinlemeye, giyimden izlenecek filme, cihatçı eğitim anlayışından zorunlu din derslerine kadar toplumsal yaşamın her alanını kapsamaktadır. Evrim teorisinin müfredattan çıkarılması, okullara mescit açma zorunluluğu getirilmesi, üniversite kampüslerine cami inşaatlarının yapılması ve kimi üniversitelerde mescit açılma girişimlerinde bulunulması, 4 ve 6 yaş arası çocuklara dini eğitim verilmesi, yasal düzenlemelerle çeşitli vakıf ve dernekler gibi gerici-dinci kurumlara olağanüstü imkanların sunulması ve tüm bunların "Cihadı bilmeyen öğrenciye matematik öğretmenin bir faydası yoktur" biçiminde teorileştirilmesi, eğitim ve okul sistemindeki dinsel gericiiliğin boyutlarını göstermektedir. AKP, bu yolla aynı zamanda kendi kadrolarını yetiştirmekte, yetişmiş kadrolarını da MEB'e, üniversite ve okulların her kademesine sistematik biçimde yerleştirmektedir.

Öte taraftan da kapsamlı ve yaygın bir şekilde özelleştirilen eğitim, yağma ve talan alanı haline getirildi. Okullar adeta şirket-işletme olarak görünür oldu. İzlenen politikanın sonucu olarak devlet okulları giderek niteliksizleşmekte ve dolayısıyla yoksul emekçi çocukları nitelikli eğitimden yoksun kalmaktadır. Üniversitelere biçilen rol, sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak, bilimsel bilgiyi kapitalistlerin hizmetine sunmak ve egemen sınıfın ideolojisini yaygınlaştırmak oldu. Öğrenciler eğitim, barınma, yemek, ulaşım ve eğitim masraflarını karşılamak için çoğu durumda güvencesiz çalışmak zorunda bırakılıyor. İlerici, demokrat ve bilimden yana olan öğrenciler ve akademisyenler tasfiye ediliyor.

KAPİTALİZMDE EĞİTİM, BURJUVAZİNİN ÇIKAR VE İHTİYAÇLARINA GÖREDİR

Sınıflı toplumlardaki eğitim sistemi,

egemen sınıfların egemenliğini meşurlaştırmaya ve onların sınıfsal ihtiyaç ve çıkarlarının devamını sağlayıp güçlendirmesine hizmet eder. Kapitalizm öncesi dönemde egemen olan sınıf, bunu dine dayandırarak ve toplumsal eşitsizlikleri Tanrı'nın bir isteğiymiş gibi sunarak yaptı. Dine dayalı eğitim ve okul sistemi, insanları din ve Tanrı adına aptallaştırırken, "bilimsel, modern ve laik" olduğu idida edilen kapitalist eğitim sistemi ise aynı işlevini özel mülkiyeti kutsamanın eşliğinde farklı gerekçeler ileri sürerek yapmaktadır. Dolayısıyla hepsinin de işlevi, düşünme yeteneğini dumura uğratmak, ezilenleri köleleştirmek, kendi çıkar ve ihtiyaçlarını güvenceleyip sürdürmektir.

Sömürü düzeninin temsilcisi olan egemen burjuva sınıflar için kapitalizmde eğitimin amaç ve işlevi bellidir. Modern kapitalist toplumda eğitimin amacı ve işlevi, uysal, itaatkar ve toplumsal-siyasal gelişmelere seyirci olan, düşünmez, soru sormaz, apolitik ve edilgen olan köle, genç nesiller yetiştirmektir. Toplumsal eşitsizliklerin, sömürü ve yağmanın yanı sıra burjuva sınıf egemenliğinin meşruluğunu sağlamak ve bunun değişmeyeceğine gençlik ve emekçi kitleleri inandırmak, burjuva kapitalist eğitimin temel amaçları arasındadır. Kapitalist sermayenin ihtiyaç duyduğu iş gücünü elde etmek ve devlet aygıtının ihtiyacı olan bürokratik-teknik kadroları yetiştirmek de burjuva kapitalist eğitim sisteminin bir başka amacıdır.

Günümüzde eğitim, bir metaya indirgenmiş, artı-değer sömürsünün bir aracı haline getirilmiş ve sermayenin yağmasına açılmıştır. Dolayısıyla okullar birer kapitalist işletme olarak görülmekte, özelleştirme dolayısıyla da paralı hale gelme ve metalaşma kaçınılmaz olmaktadır. Bu da eşitsiz olan eğitimin daha da eşitsiz hale gelmesi, işçi ve emekçi çocuklarına kapıların giderek daha fazla kapatılması demektir.

Kapitalizmde eğitim bütünüyle kâr etmenin, bilimi pazarlamanın ve insanları köleleştirmenin bir aracı olarak işlev görmektedir. Bunu değiştirmek, laik ve bilimsel bir eğitim mücadelesi vermek, sistemi değiştirme mücadelesinin bir parçası olmak durumundadır.

“Laik, bilimsel ve karma eğitimin çanına ot tıkamak istiyorlar”

AKP iktidarı eğitimdeki gericileştirme saldırısında son olarak “karma eğitim” maddesini yönetmelikten kaldırdı. İktidarın toplam eğitim politikasının bir parçası olan bu saldırıyı Eğitim Sen İstanbul 5 No’lu Şube Başkanı Ata Esen ile konuştuk.

AKP iktidarının son olarak “karma eğitim” zorunluluğunu yönetmelikten kaldırmasına değinen Esen; “Aslında hükümetin laik-bilimsel eğitimi kaldırmaya yönelik girişimlerinin ilki değil. Bundan önce birçok girişimler oldu. Onları da hayata geçirmeye çalışıyor ve birçoğunu da hayata geçirdi. Onlardan bir tanesi, ama en son halkası denebilir mi, değil. Bundan sonra yenileri de gelecektir” dedi.

Esen Karma eğitimin önemini ise şu sözlerle dile getirdi: “Karma eğitim tüm dünyada bilimsel eğitim yapan ülkeler-kuruluşlar ne varsa olmazsa olmazdır.

Çünkü karma eğitimden ödün verdiğiniz ya da saptığınız zaman laik-bilimsel eğitimden sapmış oluyorsunuz. Karma eğitim laik-bilimsel eğitimin ana öğelerinden bir tanesidir.”

Bu nedenle iktidarın yaptığı bu düzenlemeyi “talep varsa olabilir”, “talep varsa karşılanabilir” diye basitçe geçiştirmeye çalıştığını ancak bunun basit bir adım olmadığını belirten Esen, “Çok bilinçli ve planlı bir eğitim anlayışının sonuçlarından bir tanesidir” vurgusu yaptı.

İMAM HATİPLERDEKİ HAREM-

SELAMLIK UYGULAMA YASAL DEĞİLDİ

Yıllardır imam hatip okullarında harem-selamlık uygulamanın da yasal ol-

madığını ve fiili olarak uygulandığına dikkat çeken Esen şunları söyledi:

“İmam hatipler de MEB’e bağlı ve yasal olarak oralarda da karma eğitimin olması şart aslında.

Ama orada dini eğitimin öne çıkarılması bahanesi ve ‘İslam’ın gereklerini yapıyoruz’ gerekçesiyle bu toplumun hassasiyetlerini de kullanarak bu fiili durumu yarattılar geçmişte. Ama bu imam hatiplerle sınırlıydı. Belki toplumun da dikkatini çok çekmemiştir bu açıdan.

Ama bunu imam hatiplerin dışına taşıyarak toplumun bütün kesimlerine yönelmesi toplumun dikkatini çekiyor. Bu anlamda niyetlerinin ne olduğunu da ortaya koyuyor.

Özetlemek gerekirse imam hatiplerde yapılan da Türk eğitim sisteminin içerisinde olan bir durum değildir. Laik eğitim sisteminin hiç içinde değildir.”

EĞİTİMİN GERİCİLEŞMESİNE, PİYASALAŞTIRILMASINA HİZMET EDEN PLANLI BİR ADIM

Dün sadece imam hatiplerde hayata geçirilen bu fiili adımın bugün yönetmelik değişikliği ile daha kapsamlı bir saldırı olarak karşımıza çıkacağına dikkat çeken Esen şöyle devam etti: “Tesadüfi veya bir velinin isteği doğrultusunda ortaya çıkmış bir şey değildir. Planlı, eğitimin gericileşmesine ve piyasalaşmasına yönelik, özellikle gericileşmesine dair bir anlayışın çalışmanın ürünüdür.

Bu zaten tarikatların isteğiydi. Cumhurbaşkanı başta olmak üzere bugün bizi yönetenlerin de ve eğitimin başında

olanların hepsinin birbiriyle koordinasyon halinde ortaya çıkardığı bir durumdur.

Bu durumun gidişatı şudur; gelecekte gerçekten laik, bilimsel bir eğitimin, karma eğitimin çanına ot tıkamaktır deyim yerindeyse. Ot tıkamayı hedefliyorlar.

Birçok şeyi başardılar, biz ses çıkarmaya çalışıyoruz. Eğitim Sen ve laik bilimsel eğitimden yana olan kesimler...

Ama onlar da çok taviz verecek gibi durmuyorlar. Bu mücadele ile durdurulabilecek bir şey. Mücadelenin yaygınlaştırılmasıyla durdurulacak bir şey. Bunun için uğraşıyoruz.”

“GÜCÜMÜZ YETMEZ” DEMEDEN SES ÇIKARMALİYİZ!

AKP iktidarının 16 yıllık eğitim politikasını “kurbağa ve sıcak su” örneğine benzeten Esen; “Birden ‘ben bunu değiştirdim, tümünden ortadan kaldırayım’ demiyor. Yavaş yavaş getiriyor. Toplumun da buna alıştıyor. Alışan toplum çok fazla tepki vermiyor. Bundan da yararlanarak istediği gibi bir sonucu almak istiyor.”

Eğitim Sen genel merkezi ve 5 Nolu şube olarak ‘bizim gücümüz azdır, bizim buna gücümüz yetmez’ demeden bütün demokratik kamuoyu ile birlikte bir mücadele örülmesi gerektiğini söyleyen Esen; “Sesimizi yükseltmemiz gerekiyor. Aksi takdirde kurbağa-sıcak su misali bu toplum buna alışacaktır. O zaman da ses çıkaran bulunamayacaktır” dedi.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

“Karma eğitim tartışmaları planlı!”

Milli Eğitim Bakanlığı’nın (MEB) karma eğitim zorunluluğuna ilişkin maddeyi yönetmelikten kaldırması ve bunu gerekçelendirirken ortaya attığı söylemlere karşı Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim Sen) bir açıklama yayımladı.

Karma eğitim ile ilgili tartışmaların planlı şekilde sürdürüldüğü belirtilen açıklamada MEB’in son karma eğitim düzenlemesinin “Kurum Açma, Kapatma ve Ad Verme Yönetmeliği”nde yer alan “Madde 7-(11) Çok programlı Anadolu lisesi, mesleki ve teknik eğitim merkezi ve mesleki eğitim merkezinde karma eğitim yapılır” maddesinin çıkarılmasını yargı kararı ile gerekçelendirdiği hatırlatıldı. Devamında MEB’in; 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu’nun 15. maddesinin karma eğitimle ilgili bir düzenleme içermesini gerekçe göstererek, “karma eğitimin zorunluluğu”na yönetmelikte ayrıca yer verilmesine gerek olmadığını ifade etmesine değinildi.

“SÖZ KONUSU YASA KARMA EĞİTİMİN HİÇ SAYILMASINA YOL AÇIYOR”

MEB’in atfta bulunduğu 1739 sayılı yasanın 15. maddesinin “Okullarda kız ve erkek karma eğitim yapılması esastır. Ancak eğitimin türüne imkân ve zorluklara göre bazı okullar, yalnızca kız veya yalnızca erkek öğrencilere ayrılabilir” şeklinde olduğuna yer verilen açıklamada, bu maddedeki “tür, imkan ve zorluklar” gerekçeleri ile birçok Anadolu lisesi ve Anadolu imam hatip lisesinin sadece kız öğrenciler için açıldığı belirtildi. “MEB hangi okul türlerinin, hangi imkan ve zorluklara göre sadece kız veya erkek öğrencilere ayrılabilmesine dair bir düzenleme yapmayarak karma eğitim dışı uygulamaların önünü açmaktadır” vurgusu yapıldı. Açıklamada; MEB’in 10 Eylül’deki kararı ile, bu üç okul türü için var olan karma eğitim zorunluluğunu kaldırdığı, bu okullara ilişkin keyfiyetin de önünü açtığı belirtildi.

Açıklamanın devamında “Karma eğitimin zararlarına dönük akıl, bilim dışı düşünceler yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Yaşamın kendi doğallığı, toplumsal işbölümü ve evrensel çocuk hakları ve eğitim bilimi dikkate alındığında karma eğitimden vazgeçmenin olası ve doğru olmadığı görülmektedir” denildi.

Bir yaz çalışması deneyimi

Gençlik her zaman toplumun en diri kesimini oluşturur. O yüzden de bu dinamizme nasıl yön verirsene daha ileri de yaşanacak hareketlilikte safını bilir ve onunla yol yürüyebilir. Biz gençlik olarak yolumuzun işçi sınıfının yolu olduğunu vurgulamaktayız. Sınıfı daha iyi tanımak ve deneyimler kazanmak için de yaz çalışmasını işçi sınıfının yanında fabrikalarda geçiririz.

Bu sene de işçilerin yoğunluklu olduğu organize sanayi bölgesinde bir petrokimya fabrikasına girerek çalışmaya başladım. Çalıştığım fabrikaya girdiğim andan itibaren işçilerin fazla çalışma saatinden, düşük ücrete, yemeklerin sağlıksız ve yetersizliğinden keyfi uygulamaların çokluğuna dair birçok sorun hakkında konuştuğumu gördüm. Bir de çalıştığım alanın plastik enjeksiyon olmasından dolayı erkek çalışan sayısının fazlalığını ve genelde dönen maç ve araba muhabbetlerini gördüm. İşe başladığım dönem aynı zamanda Türkiye açısından da siyasal olarak birçok değişikliğe denk geldi. 24 Haziran seçimleri bitmiş, tek adam yönetim biçimi artık bir resmiyet kazanmıştı. Benim çalıştığım fabrikada çay ve yemek molalarında edilen sohbetlerde, “yine oy verdik değişen bir şey yok” diye arada şikayetler ediliyordu. İşçilerin çözümü ise çoğu defa, dini inancından ötürü, “başka bir dünyada bunun hesabı sorulacak” oluyordu. Çalıştığımız alanın plastikten kaynaklı çok sıcak ve havasız bir yer olması da işçilerin 10 saat üzerinde çalıştırılması da işçilerin en çok tepki duyduğu konulardı.

Alevi emekçilerin çoğunluklu olduğu bir yerde Cuma namazına giden Sünni kökenli işçi arkadaşlarını ayrı görmeleri benim dikkatimi çekerken, patronun da işçilerin birleşmemesi için gözettiği bir

durumdu. Bu ayrımı öğlen beraber çıktığımız Alevi bir abinin “Onlar Cumaya gidip 2 saat izin yapıyorlar bizse burada çalışmaya devam ediyoruz. Bence haksızlık. Biz onların inancına bir şey demiyoruz ama en azından onlar Cumaya gittiğinde dinlenelim” demesi çok dikkatimi çekmişti. “Peki abi bunun için ne yapalım” dediğimde o da burada patron yalakasının çok olduğunu o yüzden bir şey yapılamayacağını söyleyerek bizim nasıl ayrıldığımızı çok kısa şekilde anlatmış oluyordu. Daha önceleri birçok sorunu çözmek için çaba sarf ettiklerinden söz ediyordu. Ama bu deneyimlerde yan yana gelememiş, birlik olamamışlardı. Bu yüzden de sorunlar çözülememişti. Aynı zamanda fabrika patronunun Alevi olması ve fabrikada çalışanların çoğunun ya Alevi olması ya da patronunun köylüsü olması da dikkatimi çekmişti. Abiyle ettiğimiz sohbette, “belki de bunca sorun yaşayan bir fabrikanın hâlâ hareketlenmemesinde bunun büyük bir etkisi

vardır” diye düşündüm.

Aynı zamanda fabrikanın içerisinde patron ve usta başının etrafında dolanan yalakaların olması da diğer bir etken olarak sayılabilirdi. Bunca sorun yaşanan bir fabrikada ekonomik krizlerin etkisi de daha büyük olabiliyormuş. Son 2 haftalık süreçte bunu da deneyimlemiş oldum. Krizi yine patronlar yaratmış, ama çilesini çekmek işçiye düşmüştü. İşçiler zaten daha seçim öncesinde patatesi, soğanı zor alırken, seçimlerde tek adam diktatörlüğünün resmileşmesiyle beraber kölece ve güvencesiz çalışma koşulları daha da artmıştı. (Bunu da yaşanan işçi direnişlerine dönük saldırılardan ve işten atmalardan görüyoruz.)

Ekonomik krizle birlikte patronlar artan masraflarının faturasını işçilere ödemeye başladı. Benim çalıştığım yerde de hammaddeyi dolarla alıyoruz. Doların yükselişiyle hammaddeyi daha yüksek fiyattan alan patron “daralmalara gidiyoruz” diyerek arkadaşlarımızı işten çı-

karmaya başladı. Bir yandan ise üretim araçlarını, yani fabrikadaki makineleri yenilemeye başladı. Yani krizin faturası biz işçilere kesilmeye çalışılıyor. Birçok arkadaşımız işten çıkartılmış durumda; yarın ise kimin çıkartılacağı belli değil. Her gün 10 saatin üzerinde çalışıyoruz ve bunun karşılığı olarak iyi ücret alamıyoruz. İşte bütün bu sorunların, krizin ağırlaştırdığı yaşam koşullarına karşı işçi ve emekçilerin birliğinin ne denli önemli olduğunu gördüm bu yaz. Çünkü biliyorum ki birlik olunursa bu sorunlar daha kolay aşılacak. Hatta bu sorunları aşmanın tek yolu birlik olup mücadele etmek.

Fabrikaya gireli 1 buçuk ay oldu. Bu süre boyunca hem fabrikaya dair hem de işçi ve emekçilerin ağır yaşam koşullarına dair gözlem ve deneyim sahibi oldum. Bu yaz çalışması deneyimiyle sonraki sert süreçleri ve böylesi karanlık atmosfere karşı ilk taşı koymuş olduk. Gerisi taşları arttırarak yolumuzu yürüyebilmekte.

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

DGB'den yeni dönemde devrimci faaliyetler

Üniversitelerin açılması ile birlikte Devrimci Gençlik Birliği (DGB), devrimci faaliyeti hızlandırdı.

17 Eylül günü yapılan yazılımlarla 3. havalimanı işçilerinin direnişi İstanbul Üniversitesi Hadımköy Yerleşkesi'ne taşınmak istenmiş, ancak 2 DGB üyesi polisler tarafından işkenceyle gözaltına alınmıştı.

Ertesi gün sabah saatlerinde İstanbul Üniversitesi Beyazıt ve Hadımköy yerleşkelerinde sınıflara “Üniversiteye

Hoşgeldin” bildirimleri dağıtıldı. Bildiride yeni eğitim dönemine yeni zamlarla girildiği, yurt paralarının arttırıldığı, yemekhane yemeklerinin fiyatlarının arttığı vb. ekonomik krizin gençliğe yansması olan birçok uygulama teşhir edildi. Diğer yandan geçen dönemki üniversitelerin bölünmesi eylemlerine değinilir-

ken, yeni döneme yeni üniversite adıyla başlanacağı ve alt yapı yetersizliğinden kaynaklı birçok sorunla karşı karşıya kalınacağı belirtildi. Üniversitelerin gerçek öznelerinin gençlik olduğu, Deniz’lerin Mahir’lerin üniversitesi olduğu vurgulanırken, yaşanan bu sorunlara karşı gençlik mücadeleye çağrıldı.

Diğer yandan birçok yerde direnen işçilerin sesi, duvar gazeteleri ile İstanbul Üniversitesi Hadımköy, Avcılar ve Beyazıt Yerleşkesi içerisi ve çevresiyle Kadıköy sokaklarına taşındı. Duvar gazetesinde Flormar işçilerinin direnişi, yakın zamanda çalışma koşulları için direnişe geçen 3. havalimanı işçilerinin eylemleri, işten atmalara karşı mücadele eden Cargill işçilerinin süren eylemleri ve hakları gasp edilen Mercedes işçilerinin mücadelesi işlendi.

Dikişli eller hesap soracak!

Okullar tatile girerken “mücadelenin tatili olmaz” diyerek fabrikada çalışmaya başladım ve tekstil iş kolunda bir işe girdim. Öncelikle çalıştığım fabrikayı sizlere kısaca tanıtmak istiyorum. Fabrika tekstil fabrikası olarak Türkiye’de nadir trikolar-dan bir tanesi. 3 vardiyayla makinaların hiç durmadığı, işçiler için bir cehennem olan, sürekli işçi alıp çıkartan, aşırı kâr yapan bir fabrika. Sigortasını ödemekten çekinen “patron bey” çoğu işçiyi İŞ-KUR’la alıyor. Genelde yaz döneminde iş yoğunluğundan işçi alımı fazla oluyor, sonra performans bahanesiyle bir sürü işçiyi işten atıyor.

Çalışma koşullarına gelirse; sömürü cehennemi derken gerçekten tam bir cehennem! Hele makinaların sıcaklığı dışarıdaki sıcaklığı ikiye katlıyor. Pervane ve havalandırmalarsa işçiler serinlensin diye değil de makinalar soğusun diye var herhalde. Çünkü biz işçilere bir yararı yok! Soyunma odalarının içinde

dahi havalandırma yok, kimi arkadaşlar saunaya kimileri de ahıra benzetiyorlar; aslında her ikisinin özelliği var. Bir dolabı 3 kişi kullanıyorduk. İş kıyafeti olarak ise sadece üst veriliyor, bizler için koruyucu malzemelerini (sadece gözlük, kulaklık) resmen zorla alıyoruz. Ustabaşları bize kısık sesle ve sırtarak “kendinize zarar vermeyin” diyor ama bir yandan da “hadee hade” diye bağıyorlar. Bizi hızlı olmaya zorladıkları için elimizi kolumuzu yaralıyoruz ki hemen hemen bütün arkadaşlarımızın elinde ya da kolunda dikiş izleri var. Ne zaman kolunda dikiş izi olan birisini görsem “kesin bizim tekstildendir” diyorum. İşçiler böyle bir cehennemde evlerine ekmek götürmeye çalışıyorlar; ne gezecekleri zaman ne de dinlenecekleri vakit kalıyor.

Evet işçiler gece gündüz demeden çalışıyor, bundan sadece patronlar kazanıyor. Bu çelişki işçileri bir araya getiriyor elbette. Bir ara sabahleyin servisle işe

giderken 10 kişi ayakta kalmıştı. Bir işçi arkadaşımız da selfi çekip “Bunu patrona göstereyim de ne halde olduğumuzu görsünler” demişti. Oysa patronlar biz işçilerin ne halde olduğunu çok iyi biliyorlar; onlar masraftan kaçınıyorlar. Bu meselelerde birlik olmadıkça, patronları üretimden gelen gücümüzle korkutmadıkça hakkımızı hiçbir zaman alamayız. Bir olduğumuz vakit bir şeyleri değiştirebileceğimize hem fikirdik. Tabi bazen işçiler birbirlerine güvenmiyorlardı. Bir işçi diğer işçilerden bir şey olmaz diyor; bir diğer işçi aynısını söylüyor. Oysa bir gün hepimizin ekmek ve onur için en ön safta yer alacağımızı elbet göreceğiz. Bu dikişli eller elbette hesap soracak. Bizler de geleceğin işçileri olarak bu kavgada en ön safta olacağız. Yolumuz işçi sınıfının yoludur.

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

Havalimanı işçilerine destek “terör örgütü propagandası” sayıldı

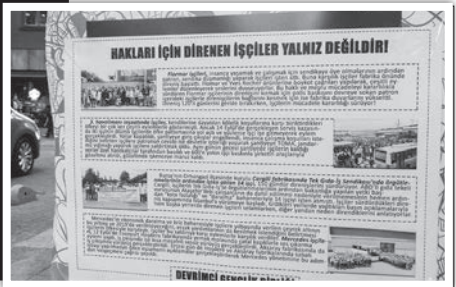
3. havalimanı şantiyesindeki kölelik koşullarına karşı ayağa kalkan inşaat işçilerine destek vermek isteyen 2 DGB’li gözaltına alındı.

Hadımköy’de Devrimci Gençlik Birliği (DGB) imzasıyla “3. havalimanı işçisi yalnız değildir” yazılması yapan 2 DGB’li 17 Eylül günü polisler tarafından gözaltına alındı.

Büyüçekmece Güvenlik Şube’ye gö-

türülen DGB’liler serbest bırakılacakları sırada savcı “terör örgütü propagandası yapmak”tan haklarında işlem yapılması talimatı verdi.

Gözaltındaki DGB’lilerden biri saatlerce tutulduktan sonra saat 20.30 sularında serbest bırakıldı. Polislerin darp ettiği diğer DGB’linin ise kafasındaki darplar nedeniyle darp raporu aldığı belirtildi.

Direnen havalimanı işçileri yalnız değildir!

3. havalimanı inşaatında çalışan işçiler ağır çalışma koşullarına, iş cinayetlerine ve ücretlerinin ödenmemesine, 29 Ekim’de gerçekleştirileceği söylenen açılış için yetiştirme baskısına dur demek için en meşru haklarını kullanarak iş bırakma eylemi gerçekleştirmiştir. İşçilerin eylemine sermaye düzeni saldırmış, bununla da yetinmeyerek gece yarısı baskınlar ile yüzlerce işçi gözaltına alınmıştır. Sermaye düzeni işçileri taşeron şirketin arabaları ile gözaltına alacak kadar pervasızlaşmıştır.

Dünyanın en büyük havalimanını inşa etmekle övünen sermaye düzeni inşaat başladığından beri yüzlerce işçinin iş cinayetlerinde katledilmesine sebep oldu. Bu katliamların duyulmaması için elinden geleni yaptı. Dünyanın en büyük havalimanının temelinde işçilerin cansız bedenleri, alın terleri, dizginsiz bir sömürü vardır! Patronlar daha fazla kâr etsin diye üç kuruşluk güvenlik önlemlerini dahi almazken çalışma koşulları her geçen gün daha da ağırlaştırılmış, işçiler barınmaya elverişli olmayan şantiyelerde kalmaya zorlanmıştır!

Bizler bunun sorumlularını tanıyoruz.

OHAL’i işçilerin grevlerini yasaklamak için kullanmakla patronların önünde övünen, binlerce işçinin grevini yasaklayan, iş cinayeti işçinin fitratında vardır diyen, Soma’nın, Ermenek’in, Torunlar’ın faillerini aklayanlardır sorumlular. Binlerce emekçiyi KHK ile ihraç eden ve bunun karşısında direnen herkese “terörist” demagojisi ile saldırandır sorumlular! Sermayenin demir yumruğu olmaya soyunarlara, sömürü ve baskı koşullarına karşı direnişler her zaman sürecektir!

3. havalimanı işçileri yalnız değildir!

Gözaltına alınan işçiler serbest bırakılsın!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

“Kadınların sokağa çıkmasını istiyorum!”

Küçükçekmece İşçi-Emekçi Kadın Komisyonu olarak, bir emekçi kadınla kriz üzerine sohbet ettik.

- Bir kadın olarak krizden nasıl etkilendiniz?

- Ben krizden psikolojik olarak çok etkilendim. Benim çocuğum üç yaşında. Çocuğum olmadan önce sürekli çalışan bir kadındım. Çocuk dolayısıyla üç senedir çalışmıyorum ama artık çalışmak istiyorum. Bunun için de benim çocuğumu kreşe vermem lazım. Özel bir kreşe vermek için ilk başta iki bin lira para yatırmam lazım. Çünkü kırtasiye parası falan filanı baştan ödemezsen almıyorlar çocuğu kreşe. Nedir ki kırtasiye masrafı diyeceksiniz. Kriz bahanesi ile fiyatları şişirdiğe şişirmişler. İki bin yapmışlar! Ve aydan aya 800-900 lira para yatırmam lazım. 800-900'ü geçtim iki bini bir araya getiremiyorum. Ve her kreşe de gönderemiyorsun. Bunu buldum, aylık bir buçuk-iki bin liralık kreşler var. En uygun kreş de bunu buldum. Daha iş de bulamadım. Kreşin saatlerine, giriş çıkış saatine uygun bir iş bulamadım. Bir de kriz sardı dört bir yanı. Kadınlar zaten ilk olarak işten atılıyor, hiçbir yer işçi almıyor, kadın işçiyi hele hiç almıyorlar. Kreşli iş yeri de baktım. Yok. Gerçekten Türkiye'de kreşli işyeri yok. Ne kadar kötü bir şey. Gerçekten Türkiye'de kadın olmak zor bir kere. Kadın işçi olmak da daha zor. Bunun yakıcılığını yaşıyorum. Benim talebim ilk başta nitelikli ücretsiz kreş istiyorum, iş istiyorum, güvenceli iş istiyorum. Evde durmak istemiyorum.

- Neden?

- Evde durup ev kadını olmak istemiyorum. Gerçekten psikolojim bozuk. Evde kaldığın zaman üretimin dışında kalıyorsun. Bir şey üretmiyorsun. Sadece

ev işlerine boğuluyorsun. Çocuk bakımı ile ilgileniyorsun. Tabi ki o senin çocuğun. Bakacaksın, edeceksin yani sonuçta bu dünyaya getirmişsin ama toplumsal olarak çocuk bakımı olsa daha iyi olur.

- Toplumsal olarak çocuk bakımının çocuğunuza ve size nasıl bir faydası olacağına inanıyorsunuz?

- Örneğin eğitim. Yani ben mesela anneyim evet, anne sevgisi verebilirim çocuğuma. Ama nitelikli bir eğitim vermem ben çocuğuma. Çünkü ben bunun eğitimini almış değilim. Ben bir işçiyim. Benim çocuğum ve diğer çocuklar da evde durmamalı yani. Belirli bir yaştan sonra kreşlerde olmalı çocuklar. Nitelikli kreşlerde olmalılar. Akranları ile birlikte olmalılar. Eğitim almalılar. Zaten bugün Türkiye'de en yakıcı sorun eğitimsizlik ya, bundan yakınıyoruz ya, eğitim alma-

lı! Sözü söyleyebilmeli! Kendini ifade edebilmeli!

Benim bir kadın olarak sosyal hayatım yok. Ben bir insan olarak en basitinden bir komşuma kahve içmeye gidemiyorum. Niye? Çocuk 24 saat benimle ve devamlı peşimde dolanan birisi yani. Çok kötü bir şey bu. Dayakla döverek çocuğu susturma bir kere çok kötü bir şey. Ben böyle bir insan olmak istemiyorum. Bunu zaten doğru bulmuyorum. Bu şekilde susturulmak tüm toplumu etkiliyor diye düşünüyorum.

- Nasıl etkiliyor? Biraz açar mısınız?

- Bugün kriz var mesela. İşçiler neden sözünü söyleyemiyor? Asıl bu doğduğundan başlıyor bence. Çünkü sana evde hep sus, sus, sus! Dayakla sus, sus, sus! Okula gidiyorsun yine aynı. İşe gidiyorsun yine aynı! Her yerde bizi susturmaya çalıştıkları için evet biz köleci bir toplum

olmaya alışmışız. O yüzden maalesef, yani işçi sınıfı olarak susturulduğumuz için o yüzden bir işyerine gittiğimiz zaman da taleplerimizi, haklarımızı haykıramıyoruz.

- Kadın olmanın bu durumda nasıl bir etkisi var sizce?

- Hele kadın olmak! Kız çocuğu olarak doğmak, bu zaten hayata 1-0 geriden başlamak demek. Niye? Sen kadınsın sus! Sen kız çocuğusun düzgün otur! Sen kız çocuğusun hoplama, zıplama! Artık büyüyorsun sen evi toplamak zorundasın! Başını camdan çıkarma! Benim mesela erkek kardeşim var. O erkektir yapar ama sen yapamazsın! Bir iş yerine gidiyorsun yine aynı. Ücret sana az veriliyor. Niye diyorsun? Aynı işi yapıyoruz diyorsun. Erkektir diyorlar. Sen kadınsın sen ek gelirsin diyorlar.

- Peki işçi-emekçi kadınlara ne söylemek istersiniz?

- Ben kadınların kendilerini eğitimlerini istiyorum. Kadınların sokağa çıkmasını istiyorum. Haykırmalarını, örgütlenmesini istiyorum. Ve kadınların evde durmamasını istiyorum. Çalışmasını istiyorum. Bunun için de eşitlik ve özgürlük istediğimiz gibi kendimiz için çocuklarımızın geleceği için güvenceli iş, eşit ücret ve nitelikli-ücretsiz kreş taleplerimize sınıksız sarılmalarını istiyorum.

KÜÇÜKÇEKMECE İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONU

Kadın Meclisleri: Çocuk istismarı önlemin!

Kadın Meclisleri, 17 Eylül'de İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yaptığı eylemle çocuk istismarının önlenmesi için etkili önlemler alınmasını istedi.

Eylemde Fidan Ataselim tarafından okunan açıklamada, istismara uğrayan çocukların sayısının dahi bilinmediği, istismarcıların korunduğuna dikkat çekilerek istismarın önlenmesi için adımla-

rın atılması istendi. Kamu kurumlarında buna dair önlemler alınması, çocuk izleme merkezleri kurulması, etkin, makul ve caydırıcı cezalandırmaların sağlanması talep edildi.

Son olarak, karma eğitimin kaldırılmasına karşı çıktıkları vurgulanarak, 3. havalimanı işçilerinin yanında oldukları belirtilerek eylem sonlandırıldı.

Camarada vive Neruda*

Sene 1904. Şili'nin sıcaklardan kavrulduğu günlerde "yeryüzünde konaklamaya" geldi Parral kentinde. Gerçi ne idi ki havanın sıcaklığı? Şiirleri ile kıvılcım olacaktı; ne kadar "biz onun yanında şair bile olamayız" dese de tıpkı Nazım gibi. Lorca, Jara ve daha niceleri gibi. Dünyayı kasıp kavuracaktı onun inancı...

Adı, Ricardo Eliécer Neftalí Reyes Basalto.

Çocukluğunda başladı makale, şiir yazmaya. Daha 13'ünde idi, La Mañana gazetesinde Neftalí Reyes adıyla ilk makalesi yayınlandığında. Ancak küçük bir problemi vardı. Babası karşı çıkıyordu onun yazdıklarına, yazmasına. Öğretmen olan annesi de yoktu yanında, daha o altı haftalıkken yenik düşmüştü vereme. Ricardo'yu dinleyelim, babası ne diyormuş ona:

"Adımı 14 yaşımdayken, daha Santiago'ya gitmeden değiştirdim. Babam yüzünden. Mükemmel bir insandı, gelelelim, genellikle şairlere, özellikle bana karşı idi. Hatta işi kitaplarımı ve not defterlerimi yakmaya kadar götürdü. Onun görüşüne göre, mühendis, doktor, mimar olmalıydım, çünkü diyordu, insanların bu gibi kimselere ihtiyacı var. Oğullarının toplum içinde sivrilmesini görmek isteyen, orta sınıfn köylülükten gelme bütün insanları gibiydi. Yine babamın görüşüne göre, toplumda yükselmeyi başarmanın tek yolu üniversiteydi, serbest mesleklerdi."

Adına Pablo diyordu artık, Pablo Neruda. İlgiyle takip ettiği Çek şair Jan Neruda'dan almıştı Neruda ismini de. Ricardo artık Pablo Neruda'dır.

5 yıl sonra da 1923 yılında yayınladı ilk kitabını, Crepusculario'yu.** Ardından ikinci kitabı, durmuyordu Neruda. Anlatıyordu inandığı, doğru bildiği mücadeleyi, güzellikleri, aşkları... 1924'te Veinte Poemas de Amor y Una Canción Desesperada'yı*** yayınladı.

Bu sırada Şili Üniversitesi'nde Fransızca ve pedagoji okuyordu. 1927 yılında başladı yolculuğa, elçiliğe. 7 ayrı ülkenin 8 kentinde Şili'yi temsilen elçilik yaptı. Burma (Myanmar), Seylan (Sri Lanka), Java (Endonezya), Singapur, Buenos Aires (Arjantin), Barcelona ve son olarak Madrid (İspanya). Ancak çok sürmedi. 18 Temmuz 1936 yılında İspanya'da iç savaş başlamıştı. Bir ay sonra da 19 Ağustos'ta

Federico'yu kaybetmenin acısını çekiyordu Neruda. Federico Garcia Lorca, burjuvazinin cellatları tarafından katledilmişti. Neruda'nın elçilik görevine son verildi.

Neruda hesap soruyordu cellatlardan. Lorca için bu dizeleri dökmüştü kağıdıyla kâğıda yüreğinden..

*Hayat böyle, Federico,
Ey babayığit,
Ey kara sevdalı adam.
Sana,
Dostluğumun sunabileceği şey
İşte bunlar..*

*Sen de epeyce şey biliyorsun
Şimdiden.*

*Yavaş yavaş, daha da,
Öğreneceklerin var.*

İç savaş devam ediyorken eserlerini topladı ve yayınladı Neruda; España En El Corazón**** adı ile. Yaşadığı olaylar daha da arttırıyordu politik bakışını. Aşka yazdığı şiirlerini bir kenara bırakmak zorunda kalmıştı. Şiirlerindeki değişimin farkında olanlar soruyordu ona neden diye, cevapladı yine şiiriyle üstad;

*Soruyorsunuz, niye
Şiirlerim düştün ve yapraklardan
Yurdumun büyük yanardağlarından
Söz etmiyor diye?
Gelin görün sokaklardaki kanı,
Gelin görün
Sokaklardaki kanı,
Gelin görün sokaklardaki
Kanı!*

Yıl oldu 1939. Neruda Paris'te. Konso- los Neruda, İspanya İç Savaşı'ndan kaçıp Fransa'ya sığınan insanlar için bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Yaptı da. Ayarladığı bir gemi ile İspanyolları Şili'ye götürdü. Sağlık Bakanı Salvador Allende karşıladığında onları yıl 1943. Neruda bu yaptığı için "yaşamımın en gurur verici görevi" diyordu.

1945 yılında Şili Senatörü oldu. Neruda "durmuyor." Mücadelesini örgütlü hale getiriyor ve Şili Komünist Partisi'ne katılıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin baskıları ile karıştırılıyor Şili. Neruda yine çıktı yurtdışına, bu sefer ne elçi ne de konsolos. Kaçak olarak yaşadı iktidara yönelik eleştirilerinden dolayı.

Yine bu dönemde Nazi faşizmini yenen Sovyetler Birliği'ne, Stalingrad'a sevdası artar. Stalingrad Sevdası için ne diyor Neruda;

*Havanın getirdiği neyse
onundur onur,
dünün ve yarının şarkılarının,
annelerinin ve oğullarının
ve torunlarının onur,
ey Stalingrad.*

1952'de döndü ülkesine. '53 yılında yaptıkları ile Lenin Barış Ödülü'ne layık görüldü Neruda. Çalışmalarına '70 yılına kadar Şili'de devam etti. Şili, başkan adayı olarak onu gösterdi ancak Allende adaylığını açıklayınca Neruda onu destekledi. Neruda da yine yurtdışına, bu

sefer yeniden elçi olarak Fransa'ya çıktı yola. '71 yılında sağlık sorunlarından kaynaklı bırakmak zorunda kaldı elçiliği. Ardında Allende'nin katledildiği haberi onu derinden etkiledi.

24 Eylül 1973'te de dünya halklarının Neruda'sını kaybettik. "Tüm insanlar ışık, adalet ve onur saçacak mükemmel şehri kazanacağız! Şiir boşuna yazılmış olmayacak!" demişti Neruda.

Evet sahip çıktık onurumuza, kazandık '45'te Stalingrad'ı. Gördün şiirler boşuna yazılmamış! Kazanacağız daha şehirleri ve biz de göreceğiz; şiirlerini boşuna yazmamışsın sen, Nazım, Lorca, Jara ve daha niceleriniz...

Sen de bilmelisin camarada Neruda! Halklara acılar çektiren, onların yanında duran Nazımlarımıza, Lorcalarımıza, Jaralarımıza sürgünler yaşatan, işkence edenlerden hesap sorulacak.

O gün yakın ve mutlak kızıl olacak Neruda!

*Sizlere işkence edenler bilmeliler ki,
bir gün
Bizi görecekler karşılarında!
Neruda'ya...*

**Yoldaş Neruda Yaşıyor*

***Alacakaranlık*

****Yirmi Aşk Şiiri ve Umutsuz Bir Şarkı*

kı

*****Kalbimdeki İspanya*

**19. yılında Ulucanlar Katliamı'nı unutmadık,
unutturmayacağız...**

**Devrimciler ölmez,
devrim davası
yenilmez!**

